

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 6

Ple del Parlament

Sessió 5, dijous 5 d'abril de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Report de la Diputació Permanent 243-00001/12	7
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018 231-00001/12	8
Proposta de resolució sobre l'exigència al president del Parlament del compliment de la seva funció institucional i sobre l'impuls del procediment d'investidura 250-00088/12	9
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost de 2017 252-00002/12	26

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 5

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Report de la Diputació Permanent (tram. 243-00001/12). Mesa del Parlament. Substanciació.
2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018 (tram. 231-00001/12). Mesa Ampliada. Designació.
3. Decret llei 2/2018, del 9 de març, de recuperació d'una part de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre de 2012 del personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00001/12). Govern. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 41, 3).
4. Decret llei 1/2018, del 9 de març, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00002/12). Govern. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 41, 7).
5. Proposta de resolució sobre l'exigència al president del Parlament del compliment de la seva funció institucional i sobre l'impuls del procediment d'investidura (tram. 250-00088/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució (text presentat: BOPC 41, 11).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost de 2017 (tram. 252-00002/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació (text presentat: BOPC 38, 21).

El president

Comença la sessió.

Sí, senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per qüestió d'ordre.

(Remor de veus.)

El president

Un moment, si us plau. Demano silenci, si us plau... Digui, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, que entendemos absolutamente injustificada y arbitraria la decisión de retirar los puntos 3 y 4 del orden del día. Y lo entendemos, en primer lugar, porque tenemos un precedente de aprobación, de validación de un decreto ley en la Diputación Permanente de manera muy reciente, y no hubo absolutamente ningún problema. Además, el orden del día ya estaba establecido, lo que significa, evidentemente, que los letrados de la casa daban su visto bueno. El Gobierno de España, además, comparece antes las Cortes Generales, pero en ningún caso en un parlamento autonómico. Y, en cualquier caso, sorprende ahora el fervor legalista que les ha entrado a ustedes cuando, diez minutos antes, en la misma Mesa y Junta de Portavoces, pisoteaban de nuevo el Reglamento y los informes de los letrados admitiendo la delegación de voto del señor Puigdemont. Y, finalmente, ¿qué es lo más grave de todo? Por seguir manteniendo una estrategia de tensión con el Gobierno de España, están dispuestos ustedes a reventarlo todo, incluso a poner en riesgo la paga de miles y miles de funcionarios catalanes, están dispuestos a todo. Es una estrategia nihilista absolutamente vergonzosa. Y ya les avanzamos que por ese camino no van a llegar a ningún sitio.

Muchas gracias.

(Diversos diputats demanen per parlar.)

El president

Gràcies, senyor Fernández. Veig que hi han altres paraules... En tot cas, els aviso i els previnc de que aquest és un tema que s'ha tractat a la Junta de Portaveus, que s'ha pres una decisió. La decisió ha estat –perquè ho demanava una majoria d'aquesta Junta de Portaveus, i també pels dubtes expressats per part del servei de lletrats de la casa– que es demanava un informe jurídic per poder valorar les conseqüències del fet de que avui se'ns hagi notificat que cap membre del Govern de l'Estat compareixerà en aquest Parlament per defensar els dos decrets llei.

Ho dic perquè veig que hi han altres paraules. En tot cas, evidentment, ara els donaré la paraula, però que sàpiga el conjunt de la cambra que aquesta és una qüestió que s'ha tractat i s'ha acordat a la Junta de Portaveus que hem fet immediatament abans d'aquest Ple.

Sí, senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Sí; gracias, señor presidente. En el mismo sentido, nosotros entendemos que hoy usted ha optado por suprimir dos puntos del orden del día a instancias del bloque del *procés* y que eran dos puntos muy importantes. Uno era la recuperación de las pagas de los funcionarios de 2012; que fueron, los funcionarios catalanes, los primeros a los que se les recortó y los últimos en recuperarlas, que son los únicos que no las han recuperado todavía en Cataluña. Y eso ha sido por obra y gracia de los gobiernos anteriores...

El president

Senyor Carrizosa, si em demana per una qüestió d'ordre, és per una qüestió d'ordre, no per fer una intervenció política.

Carlos Carrizosa Torres

No, pues, *qüestió d'ordre*, ciñéndome al Reglamento. Hoy ustedes se han puesto reglamentistas y legalistas en una cosa: en suprimir el decreto ley sobre la paga de los funcionarios. En delegar el voto a un prófugo de la justicia, en eso no les ha importado saltarse el Reglamento de la cámara. El *procés* es bloqueo. (*Remor de veus.*) Hoy los funcionarios no tendrán sus pagas por culpa de aquellos que llevan años con un *procés* entreteniendo la política catalana.

(*Aplaudiments i veus de «Molt bé!»*)

El president

Els demano, si us plau, que ens cenyim, en tot cas, a qüestions d'ordre i que no procedeix fer ara, en aquest moment, debats d'índole política amb relació a dos punts que, hi insisteixo, s'ha acordat que decaiguin de l'ordre del dia d'avui, i, per tant, no procedeix ara fer aquest debat polític. En qualsevol cas, si és per una qüestió d'ordre, senyora Sirvent...

Maria Sirvent Escrig

Sí, Ciudadans segueix fent demagogia, segueix mentint. Els decrets són absolutament vigents. Tenim data per ratificar-los i validar-los fins al dia 26 d'abril. Aquesta validació podria posar-se en qüestió, donat que no s'està complint l'article 158.2 del Reglament, que especifica clarament que si l'executiu decreta o promulga un decret llei ha de donar explicacions del perquè d'aquesta promulgació. Aquest debat s'ha de produir amb les dues parts i, per tant, hi ha d'haver presència d'aquell que decreta el decret llei. I, per tant... (*Veus de fons.*) Disculpi, jo no l'he interromput en cap cas, mentre estava intervenint. Quan vostè intervé, jo no la interrompo.

El president

Demano respecte per qui té ús de la paraula en cada moment.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. (*Veus de fons.*) Per altra banda, l'article 158.2 és plenament vigent i no es veu afectat en cap cas per les mesures del 155, com sí que s'hi veuen afectats molts articles del Reglament. I, per altra banda, nosaltres considerem que, si s'hagués produït aquest debat sense la intervenció preceptiva, tal com manifesta el Reglament, de qui promulga aquest decret llei, s'estarien vulnerant els nostres drets com a diputats i diputades a tenir un debat en igualtat de condicions.

El president

Gràcies, senyora Sirvent. Sí, senyora Romero?

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Dues consideracions sobre aquest canvi en l'ordre del dia. Primer, creiem que hi han precedents sobre un debat o una convalidació d'un decret llei sense el Govern: va haver-hi fa unes setmanes, a la Diputació Permanent, la convalidació d'un decret llei sobre, també, mesures de funcionaris, el Govern estava cessat; no va haver-hi cap govern que vingués a presentar-lo, i, en canvi, va haver-hi intervencions dels grups parlamentaris que van portar a la convalidació d'aquest decret llei.

No entenem per què en aquest cas això no es fa, quan hi ha una urgència important i quan, a més a més, el contingut d'aquests decrets els han treballat des de responsables de la Generalitat. I en aquest cas en tenim dos a la tribuna: el secretari d'Economia, el senyor Aragonès, i la secretària de Funció Pública, la senyora Masó. A més, són dos compromisos que avui es portaven aquí: un, que ve d'una resolució que s'aprova el 20 de gener de l'any 2016..., o sigui, continguts aprovats per tots, també per la CUP, en aquella resolució, que era pagar la darrera part de la paga del 2012 el primer trimestre del 2018 –se'n deu recordar molt bé el senyor Sabrià, perquè ho vam negociar amb ell com a representant del Govern. I després, perquè estem aprovant unes operacions d'endeutament que ens haurien de permetre, entre altres coses, endeutar-nos per poder pagar, per exemple, les entitats socials. No entenc on està la dificultat de poder debatre sobre això, sobretot quan saben, els membres i els responsables de la majoria parlamentària, que...

El president

Senyora Romero...

Alícia Romero Llano

...convalidaríem aquests decrets, perquè hi havia majoria per convalidar-los amb el vot afirmatiu.

Per tant, a mi el que m'agradaria dir-los és que anteposin, si us plau, els interessos del país als dels partits, perquè, si no, no ens en sortirem. I necessitem un govern aviat. I si avui no hi ha govern aquí és perquè, entre altres coses, la majoria, doncs, no ha investit un president ni ha format un govern.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Sí, senyora Alamany?

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies. Bé, en primer lloc, destacar que aquests dos punts de l'ordre del dia ja fa dies que hi eren, i, per tant, no entenem la precipitació de fer-los caure de l'ordre del dia. Bàsicament, nosaltres creiem que hi ha gent que pensa, cada vegada més, que a Catalunya s'han fet massa gestos simbòlics i segurament no prou passos endavant. I crec que ens toca obrir aquesta legislatura pensant si realment totes les decisions que prendrem i tots els passos que farem a partir d'ara serviran per avançar.

Jo crec que soc una de les persones més comprensives amb els gestos simbòlics i crec que de vegades són necessaris, els gestos simbòlics. Però avui, creguin-me que jugar amb la paga extra dels treballadors públics, treballadors públics que fa sis anys que les esperen, creguin-me que crec que ratlla l'absurd.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Solsona...

Marc Solsona i Aixalà

Bé, bon dia a tothom. Bé, primer de tot, a tots els companys i companyes diputats, tranquil·litat absoluta: amb aquesta modificació de l'ordre del dia no es pose en risc cap paga ni cap compromís que tenim des del 2016 perquè es pugui pagar aquesta paga del 2012. Simplement el que es diu és: un cop es comuniqui formalment al Parlament de Catalunya que el Govern no vindrà a defensar aquest decret, el que demanem nosaltres, amb rigor al que diu l'article no suspès pel 155, que és el 158.2, que el Govern ha de venir a defensar el decret, doncs, que simplement els lletrats informin a tal efecte i que, per tant, això, com que hi ha un decalatge de temps per poder-ho aprovar i validar, per tant, doncs, que..., que tranquil·litat. Doncs, que amb aquesta mesura, i exigint el mateix rigor que s'exigeix sempre al Parlament de Catalunya a l'hora de complir el Reglament, diem això: per respecte als drets polítics dels diputats en aquesta cambra, i també, donat que no pot haver-hi control parlamentari perquè el 155 no permet cap mena de control parlamentari al Govern que ha fet aquest 155, demanem que, ara que hi ha un decret signat pel Govern del 155, tot i que va ser un acord de l'antic Govern...

El president

Senyor Solsona, si us plau...

Marc Solsona i Aixalà

...entenem que..., tranquil·litat i que tindrem temps per aprovar-lo sense cap problema, segur.

El president

Senyor Solé...

Bernat Solé i Barril

Sí; moltes gràcies, president. Jo demanaria a alguns grups d'aquesta cambra una mica més de dosi de responsabilitat i menys demagògia. Si vostès interpreten (*forta remor de veus*)... –em deixen acabar, si us plau?–, si vostès interpreten el Reglament, interpretin-lo en tota la seva complexitat. I el Reglament diu clarament que aquest decret és vigent, i és vigent fins al dia 26. I l'únic que cal és convalidar-lo. Per tant, un missatge des del nostre grup parlamentari als treballadors públics: cobraran la paga extra, i no cobraran perquè avui facin aquesta pressió, cobraran perquè en el seu moment el Govern de la Generalitat, abans de l'aplicació del 155, va decidir amb molt bon criteri aprovar aquest decret.

Nosaltres, des del nostre grup, no entrem en el fons ni en el contingut d'aquest decret. Hi estem totalment d'acord. En el que sí que entrem i discutim és en els efectes de l'aplicació del 155: 260 persones cessades, 24 organismes suprimits, 16 organismes interromputs i 108 iniciatives legislatives aturades. I, com bé saben...

El president

Senyor Solé, si us plau...

Bernat Solé i Barril

...–i acabo–, qualsevol proposta que es porte en aquest Ple s'ha de defensar. I avui aquí no tenim ningú de l'Estat espanyol per defensar aquest punt de l'ordre del dia.

(Aplaudiments. Xavier García Albiol demana per parlar.)

El president

No, senyor García Albiol, han intervingut tots els grups. Si és per una qüestió d'ordre, el seu grup ja ha manifestat la seva opinió; per tant, ja s'han manifestat, com la resta de grups. No obrirem un torn ara de rèplica, perquè s'han esmentat tots els grups, senyor...

Xavier García Albiol

(L'orador començar a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...o els grups de la majoria independentista, és: ¿per quina raó avui exigeixen tot aquest procediment, que el que està fent és endarrerir que funcionaris que estan guanyant mil euros al mes no puguin recuperar...

El president

Senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

...la seva paga? I encara no he fet la pregunta...

El president

...vostès han tingut la possibilitat d'intervenir a la Junta de Portaveus, on s'ha discutit això...

Xavier García Albiol

I la pregunta és la següent: per què aquestes mesures que ara estan exigint, aquests procediments que ara estan exigint, no els van exigir al mes de novembre, quan ja es va aprovar un decret llei i no van posar cap tipus de problema? Per quina raó abans no...

El president

Hi insisteixo, senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

...i ara sí que estem parlant dels diners dels funcionaris?

El president

No, vostès han pogut intervenir en una junta de portaveus, en la qual s'ha decidit, per una majoria i atenent els dubtes que suscitava la situació que s'estava donant i de què hem tingut coneixement aquest matí mateix, demanar un informe jurídic als serveis jurídics de la cambra i posposar el debat i votació d'aquests dos punts de l'ordre del dia, que es veuran, si és el cas, en un posterior ple. S'ha acordat així a la Junta de Portaveus, i vostès també hi han pogut intervenir, com tots els grups. Per tant, seguim amb l'ordre del dia, atenent aquesta circumstància.

Abans de seguir amb l'ordre del dia, en tot cas els recordo les delegacions de vot, fetes d'acord amb l'article 95 del Reglament, dels diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva, que han delegat el seu vot en el senyor Sergi Sabrià, portaveu del Grup Parlamentari Republicà, i dels diputats Jordi Sánchez, Josep Rull, Jordi Turull i Carles Puigdemont, que han delegat el seu vot a la senyora Elsa Artadi, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Report de la Diputació Permanent

243-00001/12

I ara, com dèiem, seguint amb l'ordre del dia establert, el primer punt és el report de la Diputació Permanent. D'acord amb l'article 75.5 del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent dona compte al Ple del Parlament de les decisions adoptades i dels afers tractats en el període entre legislatures.

Atès que el report de la Diputació Permanent està inclòs en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots i cadascun dels diputats i diputades, els prego, doncs, que se'ns eximeixi de la seva lectura, si... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Yo pediría, señor presidente, que se lea precisamente el punto de las actuaciones de la Diputación Permanente, en el que se refiere a la aprobación, a la convalidación del Real decreto sobre las incapacidades transitorias de los funcionarios.

El president

Tenen la documentació... Hauria de ser més explícit. Exactament quin punt vol que es llegeixi, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

No tengo el dossier ahora... Sí, mire, lo tengo aquí.

El president

El punt 2, em diuen? Sí?

Carlos Carrizosa Torres

El punt 2 és...

El president

D'acord.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Pues ese punto, por favor.

(Pausa.)

El president

D'acord. Prego al secretari Pérez si pot fer lectura del punt 2, eh?, d'aquest report.

El secretari segon

D'acord. Sí. «En la sessió número 2, del 15 de novembre del 2017, es va convocar la Diputació Permanent, amb l'ordre del dia següent. Punt 2. Decret llei 6/2017, del 24 d'octubre, sobre el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de justícia a Catalunya.» És la tramitació 203-00013/11, «Govern de la Generalitat; debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei».

El president

Molt bé. Atès que simplement se n'informa el Ple, que és un punt el qual no s'ha de votar, es pot donar per substanciat el conjunt del Report de la Diputació Permanent? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Molt bé.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018

231-00001/12

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018. A la Mesa Ampliada celebrada avui mateix, i tal com s'estableix en l'article 37.5 del Reglament, ha estat acordat proposar al Ple la designació del senyor Antonio Espinosa Cerrato, del Grup Parlamentari de Ciutadans; del senyor Narcís Clara Lloret, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i del senyor David Rodríguez i González, del Grup Parlamentari Republicà, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2018.

Es pot considerar aprovada per assentiment aquesta proposta? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Per tant, s'aprovaria aquesta proposta i, per tant, quedarien designats diputats interventors els senyors Antonio Espinosa, Narcís Clara i David Rodríguez.

Proposta de resolució sobre l'exigència al president del Parlament del compliment de la seva funció institucional i sobre l'impuls del procediment d'investidura

250-00088/12

Passaríem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre l'exigència al president del Parlament del compliment de la seva funció institucional i sobre l'impuls del procediment d'investidura. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per tant, en primer lloc, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, la senyora Inés Arrimadas en nom del grup proponent, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyor president. Avui volem parlar de transparència –de transparència. Davant aquesta situació de caos, davant aquesta situació d'il·legalitats, davant aquesta situació, que vostès han generat, de conflicte només volem demanar, avui, transparència.

Fixin-se, quina cosa més senzilla, no?, en un escenari com aquest. Volem que el president del Parlament, la persona que, fins ara, més responsabilitat ha tingut sobre el que ha passat al Parlament de Catalunya pugui baixar al faristol a fer un debat sincer i obert a la resta de forces parlamentàries sobre el que ha passat a Catalunya en els darrers mesos.

Perquè s'ha de recordar que portem més de cent dies des de les eleccions. Sense precedents –sense precedents. Estem en una situació de no tenir govern, de no tenir ni tan sols propostes que hagi fet el president del Parlament de candidats que tinguin prou suport parlamentari i que, a més a més, puguin, realment, tenir una presidència viable i puguin tenir, doncs, un desenvolupament com a president o presidenta de la Generalitat.

A més a més, és curiós, perquè aquesta petició nosaltres la vam fer fa tres setmanes –fa tres setmanes–, però fins ara no hem pogut tenir l'oportunitat de celebrar el Ple que nosaltres volíem. (*Veus de fons.*) Sí, aquest Ple s'ha celebrat, i estava la data fixada des de fa molt de temps per a avui, però el senyor Torrent va tenir molta pressa... –molta pressa (*veus de fons*), sí, senyor Gómez del Moral–, va tenir molta pressa –i vostè se'n deu recordar, perquè estava a la Junta de Portaveus– en citar un ple per al dia següent. Quan vostès demanen un ple és per al dia següent, quan el demanem nosaltres és d'aquí a tres setmanes.

Doncs bé, sap el pitjor de tot? El pitjor de tot és que nosaltres vam fer aquesta petició fa tres setmanes i avui encara és vigent –avui encara és vigent–, perquè ni ha donat explicacions el president del Parlament, que és ara mateix la màxima autoritat en les qüestions que estem parlant de bloqueig parlamentari, ni s'ha solucionat la situació. Per tant, seguim en el bloqueig i seguim en l'opacitat del president del Parlament, que li agrada molt fer discursos polítics, però des de la seguretat de la Mesa del Parlament, allà on ningú li pot fer la rèplica, allà on no ha de respondre les preguntes dels presidents de grups parlamentaris.

De fet, és molt curiós. Vull que tothom sàpiga que aquesta petició, que és molt bàsica en una situació com aquesta –que és: «si us plau, president del Parlament, doni explicacions i doni la cara davant els catalans»–, s'ha intentat evitar portar al Parlament de Catalunya, amb les barbaritats que hem hagut de veure aquí, al Parlament, i que el president del Parlament no ha tingut cap problema en deixar passar. Però aquesta petició de compareixença del president del Parlament, que està avalada en un informe dels lletrats, que ja –ja– deien en el seu informe i ja parlaven d'aques-

ta possibilitat, de que el Parlament pugui explicar davant el Ple del Parlament les circumstàncies referides a les candidatures, això semblava que el president no volia ni que en poguéssim parlar avui. Però, al final, no ha tingut més remei que, almenys, haver de sentir aquest debat parlamentari, hi insisteixo, des de la seguretat de la Mesa del Parlament.

I, sí, és veritat que no és habitual que un president del Parlament hagi de baixar al faristol a fer un debat amb els grups parlamentaris; no és habitual, no és normal, no hauria de ser necessari. Però..., és que alguna de les coses que han passat a Catalunya en aquests mesos és normal? Era necessària? S'haurien d'haver produït? No.

I, per tant, quan és el president del Parlament el que porta bloquejant el Parlament, proposant candidats que no poden ser presidents de la Generalitat; quan és el mateix president del Parlament qui vol convocar un ple per al dia següent, quan l'hi demanen els seus amics, i per a tres setmanes després, quan l'hi demanem nosaltres; si és el president del Parlament qui fa obrir el Parlament un diumenge a la nit, a les deu de la nit, per fer un discurs, com si fos el president de la Generalitat, i, a més a més, dient coses com que els polítics, els presidents de la Generalitat, no han de complir les lleis i cap jutge els pot perseguir..., si tenim totes aquestes circumstàncies, crec que és més que raonable –més que raonable– que el president del Parlament, que no és capaç ni de fer un discurs institucional allà on va, pugui donar la cara i pugui baixar al faristol sense por –sense por–, debatre sense por, sense la seguretat de la Mesa, davant dels grups parlamentaris.

Perquè crec que molts catalans i catalanes, de tots els colors polítics, s'estan preguntant: què esteu fent?, què està fent aquesta gent?, què està passant al Parlament?, què passarà?, per què portem cent dies bloquejats? Ara sembla..., la darrera notícia d'aquesta novella, eh?, és la carta que ha signat, suposadament, perquè a vegades veiem com el senyor Puigdemont sembla que signa coses al Palau del Parlament fa un parell de dies, no?, però sembla, ho sembla, que el senyor Puigdemont ha fet arribar al seu grup parlamentari una carta on tornem al capítol Sánchez. Si us plau, president del Parlament, pot baixar al faristol i fem un debat seré de què és el que ha passat en aquests cent dies i què pensa fer vostè –què pensa fer vostè– en les properes setmanes? Tornarà vostè al capítol Sánchez? Tornarà a fer un plantejament d'un debat parlamentari del senyor Sánchez que ja va haver de retirar perquè, evidentment, no es podia portar a terme?

Se lo diré de otra manera: ¿puede dar la cara el presidente del Parlament ante los catalanes para explicarnos qué ha pasado en Cataluña en estos meses y, sobre todo, qué va a pasar? Si no tienen plan, si no tienen estrategia, díganlo. Si no saben qué hacer, explíquenlo a los catalanes, a los suyos también, a los votantes de los partidos independentistas, a todos nosotros. Si..., si no tienen unión interna y no ejercen de mayoría parlamentaria, porque ustedes hablan de que tienen mayoría parlamentaria..., bueno, de momento aquí no la hemos visto –de momento aquí no la hemos visto–, ni siquiera con la investidura del señor Turull; si no la tienen, ¿por qué no lo explican? Ustedes que se llenan la boca de democracia... ¿Hay algo más básico en democracia que la transparencia sobre lo que está pasando?

¿Qué está esperando, señor Torrent? ¿La llamada de Puigdemont para decirle lo que tiene que hacer ahora? ¿Está esperando, usted, la llamada de Puigdemont y por eso está otra vez sin saber qué va a pasar, qué va a hacer? Yo le recuerdo: la obligación de un presidente del Parlament es proponer candidatos que puedan ser investidos porque tienen una mayoría detrás y también que sean viables como candidatos a la presidencia de la Generalitat. Lo que hemos visto en estos últimos meses es utilizar candidaturas que ya se sabían que iban a ser fallidas o que ni siquiera se iban a producir para aumentar la confrontación. Y ya está bien de confrontación, queremos que nos explique, el señor Torrent, qué se va a inventar ahora. Porque, lo siento, el señor Torrent, como presidente del Parlament, es ahora mismo el máximo responsable de todo lo que está pasando.

Pero, ¿saben lo que pasa? Que ustedes no tienen ni estrategia, ni rumbo, ni proyecto. Y, por eso, ni el señor Torrent querrá bajar a dar explicaciones, ni los partidos independentistas querrán hacer un ejercicio básico de democracia, como permitir que el presidente del Parlament pueda dar explicaciones.

Porque ustedes no quieren que acabe el caos. ¿Qué serían ustedes sin el caos, sin la confrontación con el Gobierno de España? Lo hemos visto hoy, con las pagas de los funcionarios. ¿Quieren ustedes dejar el conflicto fuera de lo que es la devolución de un derecho de las pagas de los funcionarios? ¿Quieren ustedes dejar al margen los derechos laborales de los servidores públicos de sus líos y sus conflictos con el Gobierno de España? ¿Quieren, por favor, dejar de dar intranquilidad y de amargar la vida a muchos catalanes? Porque quiero recordar que Cataluña es la última comunidad autónoma que queda por devolver la integralidad de la paga del 2012. Y eso no es culpa del 155, señores, que se hizo hace seis años, que otras comunidades autónomas la han devuelto hace mucho tiempo, mucho antes de la aplicación del 155, mucho antes. Pero aquí, como siempre, ustedes, los que más recortan; ustedes, los primeros en recortar y los últimos en devolver. Dejen a los funcionarios al margen de sus líos políticos con el Gobierno de España y aprueben este decreto. Y tráiganlo aquí, porque saben, además, que tiene mayoría.

No quieren que acabe el 155 porque no saben qué hacer con las listas de espera. No saben qué hacer con la situación de la educación en los barracones. No saben qué hacer para que las empresas que ustedes han hecho huir vuelvan. No saben qué hacer con la deuda. Hoy precisamente uno de los decretos era referido a una cuestión importante: somos la comunidad autónoma con más endeudamiento. Somos los que más en muchas cosas, pero muchas veces para lo malo.

Ustedes no tienen proyecto. Por eso no quieren ni dar explicaciones, porque no saben qué explicarles ni a los suyos. Ahora resulta que ahora parece que ustedes quieren volver al capítulo Sánchez. No sé si es una estrategia de la lista de Puigdemont para hacerle la faena a Esquerra porque él no se atreverá a convocar un pleno del señor Sánchez.

¿Quieren ustedes ser sinceros con sus propios votantes? ¿De verdad tanto estamos pidiendo, que den la cara, que den explicaciones? Llevamos cien días –cien días–, más de cien días, de bloqueo. Ja n'hi ha prou! –ja n'hi ha prou!

Sean sinceros: no saben lo que hacer, no tienen plan. ¿Podemos volver a la realidad? ¿Podemos hacer una reflexión colectiva de cumplir las leyes, hacer un gobierno para todos los catalanes? ¿Pueden ustedes aceptar que han fracasado con su *procés*? Y, por último, señor presidente...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

...al resto de partidos, ya sabemos que los partidos independentistas van a evitar un ejercicio de transparencia básica, porque no saben qué explicar. Pero el resto de partidos, ¿van a evitar que se den explicaciones en una situación como esta? ¿A sus votantes les van a negar un debate parlamentario sereno, claro, con la máxima autoridad ahora mismo de lo que está pasando ahora...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...que es el presidente del Parlament? ¿Para eso han quedado? ¿Para eso sirven los diputados de los señores de Podemos? ¿Van a impedir que venga a dar explicaciones –explicaciones– el presidente del Parlament?

Me parece sorprendente, porque están negando...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

...a sus votantes el derecho a saber no solo qué es lo que ha pasado en Cataluña, que es muy grave, sino, sobre todo, qué es lo que va a pasar en las próximas semanas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. És el torn de la senyora Laura Borràs.

Laura Borràs i Castanyer

Bon dia, president del Parlament. Diputades, diputats, avui m'estreno al faristol en aquest Ple del Parlament com a diputada de Junts per Catalunya i ho faig responent a una proposta de resolució del Grup de Ciudadanos que exigeix al president del Parlament el compliment de la seva funció institucional i l'impuls del procediment d'investidura, perquè constaten que perjudica el funcionament normal de les institucions a Catalunya i a la majoria dels catalans.

De seguida entro en matèria, però, parlant d'exigències i de compliments i, sobretot gosant esmentar com esmenten el funcionament normal, deixin-me dir-los que el que no és normal és que sis diputats d'aquest Parlament estiguin presos i que tres d'ells siguin candidats a la presidència.

Així que no puc deixar de denunciar la repressió, i fer-ho és una forma de resistir-la i de combatre l'estratègia judicial de l'Estat espanyol i de tots els que li fan de còmplices, per intentar retornar a la normalitat política. I ho faig expressant l'enorme frustració i la tristesa infinita que em produeixen les absències del president Puigdemont, de la presidenta Carme Forcadell, del vicepresident Junqueras, dels consellers Turull, Rull, Forn, Romeva, de la consellera Bassa, el company diputat Jordi Sánchez, de Jordi Cuixart, que no són aquí perquè són a la presó privats de llibertat, així com també dels consellers Puig, Comín i les conselleres Ponsatí i Serret, com la fins fa poc diputada Marta Rovira i l'Anna Gabriel, que són també a l'exili, com a conseqüència de la voluntat de l'Estat espanyol –i torno a citar ara textualment la PR de Ciudadanos– «per perjudicar la majoria de catalans». Perquè de moment ells són una minoria, extraordinàriament dolorosa, però minoria, en relació amb el nombre de ciutadans catalans que els donem suport. Però són a la presó o són a l'exili, perquè són reincidents, reincidents en coherència, perquè van complir el que deia un programa electoral d'uns comicis que van guanyar per majoria absoluta.

De manera que si vostès constaten desatenció en el deure institucional del president del Parlament, nosaltres també constatem, per part de l'Estat espanyol, un zel i una atenció que van molt més enllà del que seria el deure institucional en un estat de dret.

En la seva exposició de motius vostès addueixen que l'actuació del president Torrent en relació amb l'impuls de la investidura de la presidència de la Generalitat hauria d'haver estat orientada a la presentació d'un candidat que pogués ser investit, tant pel fet de comptar amb els suports parlamentaris necessaris com pel fet que estigui en disposició de dirigir-se personalment a la cambra per presentar el seu programa de govern. És molt interessant que ho plantegin en aquests termes, perquè, si fóssim en un context de normalitat democràtica, d'entrada no hi hauria hagut les eleccions del 21 de desembre, perquè el candidat a president resulta que ja ho era, el president.

Però tots sabem que hi van ser, aquestes eleccions, que s'hi van presentar els candidats i els programes, i així va ser com el president de la Generalitat, el senyor Carles Puigdemont i Casamajó, va encapçalar la llista de Junts per Catalunya amb un programa electoral que va ser validat per la Junta Electoral Central, i, ai las, resulta

que va obtenir uns resultats electorals que li van permetre i li continuen permetent reunir els suports parlamentaris necessaris per ser investit president, tal com va resoldre aquest mateix Parlament amb la PR de l'1 de març.

Per tant, el president Torrent i els grups que conformem –és el que té la democràcia– la majoria republicana d'aquest Parlament defensem la idea radical i, pel que es veu, absolutament revolucionària, de voler complir la feina que tenim encomanada com a representants electes del poble; de ser fidels a la democràcia i, en conseqüència, de ser profundament obedients al que ens ha indicat la ciutadania.

Vostès, en la seva proposta de resolució, utilitzen adjectius i qualificatius com «camí equivocat», «actuació arbitrària», «investidura fallida», «candidatura viable», «funcionament normal». Ja em perdonaran, jo em dedico a les paraules, no en faré ara una anàlisi, però la valoració moral de les conductes no és que personalment em sembli impròpia i inadequada, sinó que no correspon a un Parlament.

Ara bé, els ho confesso, em resulta especialment entranyable i un punt inaudit també, els ho reconec, que estiguem d'acord en alguna de les coses que proposen. I és que en el seu punt 2 de la proposta demanen una compareixença, un debat públic i transparent, en la qual tots els diputats escollits democràticament pels ciutadans puguin participar-hi. És que és això, és exactament això, el que volem els demòcrates: que tots el diputats escollits per la sobirania popular expressada a les urnes puguin comparèixer en aquesta cambra i puguin, des de la discrepància ideològica però amb educació, confrontar idees i puguin dialogar. (*Aplaudiments.*)

Ara bé, a l'hora d'exigir responsabilitats, farien bé d'apuntar a qui veritablement les té i a qui fa que els candidats puguin o no puguin ser investits, puguin o no puguin ser aquí i puguin estar en llibertat o estar a la presó. Qui és que va convocar unes eleccions els resultats electorals de les quals no està disposat a respectar, amb tota mena de subterfugis, com hem pogut veure? L'Estat espanyol. Qui va aplicar unes mesures cautelars sense precedents sobre el candidat que no només era el legítim president del país, sinó que, a més, va ser reforçat per les urnes? L'Estat espanyol, comptant amb la complicitat, per fer servir una paraula benèvola, del poder judicial i de tots els qui donen suport a l'aplicació de l'article 155.

Però és que no només ho ha fet una vegada, l'Estat espanyol, no. Ho va fer una segona vegada, amb Jordi Sànchez, vulnerant els seus drets, com acaba de reconèixer el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides, a l'empara del Pacte internacional dels drets civils i polítics, que, recordem-ho, va ser signat per l'Estat espanyol, per bé que pugui fer-ne cas omís, la qual cosa només faria que incrementar la seva mala reputació internacional en matèria de compliment de resolucions.

Però és que no ho ha fet una segona vegada, també una tercera vegada, amb Jordi Turull, impedit que hi hagués una segona volta de la seva candidatura, perquè entremig el tanquen a la presó. Tot deu semblar-los molt normal i molt democràtic, però no és la mena de normalitat i de democràcia a la qual alguns aspirem.

I encara, en el seu text, demanen que el candidat estigui en disposició de ser-hi. I què més voldríem, nosaltres, i la seva família, i qualsevol ciutadà amb un mínim d'humanitat, que una persona que no ha estat jutjada, a la que no se li respecta la presumpció d'innocència, com ens recordava el mateix conseller Turull en un article aparegut a *La Vanguardia* aquesta setmana, que gaudia de llibertat sota fiança, fos aquí, que és on li correspon de ser, i no a la presó.

Miri, vostès parlen d'allargar *sine die* el procés d'investidura, a l'espera que els partits independentistes intentem trobar la solució al joc impossible de conciliar els capricis sempre variables d'un fugat de la justícia i les desmesurades exigències dels antisistema. Són paraules seves. Les exigències, desmesurades o no, han de ser acceptades, mal que ens pesi en algunes ocasions, perquè formen part del joc democràtic, en el decurs del qual intentes obtenir el favor dels altres dialogant, no imposant. I de vegades fracasses, i després cadascú decideix com i per què actua com actua. Però el que és evident és que mai de la vida gosaria anomenar el president electe

d'un govern, que ha superat una qüestió de confiança i unes eleccions legítimes, un fugat de la justícia.

Perquè el que vostès denominen «capricis variables» són en realitat un sentit d'Estat i una generositat envers la seva gent que ja voldrien molts països, i que a molts ciutadans d'aquest país i per descomptat als trenta-quatre diputats de Junts per Catalunya ens fa sentir orgullosos i honorats.

Escrivia la Mercè Rodoreda –i em ve al cap cada vegada que es parla del president i dels exiliats en termes ignominiosos: «Etic cansada, profundament cansada, cansada fins a l'ànima, de revolucions, de cops d'estat, de guerra civil, de guerra gran, i d'aquest deliri de manar que tenen els homes, sobretot els que no saben manar. I de fer caure els que en saben.» «Deliris de manar dels que no saben manar. I de ganes de fer caure els que en saben.» És tan eloqüent que no cal afegir-hi res més. La Rodoreda, però, podia estar cansada; nosaltres no ho estem. Nosaltres no ens cansarem. El que cansa són les determinades actituds que justament nosaltres treballem per intentar revertir.

Estem determinats a exercir el mandat popular sorgit de les urnes. I recordin que si d'alguna cosa fugia el president Puigdemont era de la injustícia manifesta que estan patint tant ell com la resta de membres del seu Govern legítim. Els agradarà saber que l'advocat de la consellera Ponsatí, el senyor Anwar, ha afirmat textualment, en una entrevista que hem pogut llegir a *El Nacional*, que els fugits de la justícia són els policies de l'1 d'octubre, aquests policies als quals vostès volien condecorar, o potser ja han condecorat, mentre el poble rebia la violència exercida per ells, i que si no hagués estat per les PRs que es van aprovar en aquest Ple haurien quedat sense condemnar en aquest Parlament.

Però és que no sé de què m'exclamo, si el seu mateix partit accepta que a Espanya hi hagi associacions en defensa del llegat d'un dictador, com és la Fundació Francisco Franco, que rep diners públics, perquè segons el seu secretari general, a Catalunya també hi ha organitzacions que reben diners públics i van en contra dels valors constitucionals. Perdonin, però això és inacceptable. Que puguin comparar associacions que es financen amb quotes dels seus associats i que financen les caixes de resistència amb què cal fer front a la repressió, i que a més, en el cas d'Òmnium Cultural, també va haver de patir aquesta repressió en temps del dictador, és inacceptable.

Ismael Peña-López, un col·lega i amic, ja els va aclarir ahir amb xifres l'origen públic dels diners d'Òmnium, i de regal els va deixar la informació en forma de gràfica de la base social de totes dues entitats, vostès i Òmnium. (*L'oradora mostra a la cambra un full en què es reproduïxen diversos gràfics.*) Els la deixaré, per si volen informar-se'n. Òmnium té més de cent mil socis i Ciutadans uns trenta mil. I quasi el 100 per cent de les aportacions d'Òmnium són de fonts privades, mentre quasi el 90 per cent del que rep Ciudadanos són ingressos de fons públics.

Bertolt Brecht deia que qui no coneix la veritat és simplement un ignorant, però qui la coneix i l'anomena mentida...

El president

Senyora Borràs...

Laura Borràs i Castanyer

...és un criminal. Vaig acabant, president.

Com que han fet servir un to moralitzant, em permeto jo també acabar amb les paraules d'un pastor luterà alemany, Martin Niemöller, d'un sermó en el qual volia prevenir dels perills de no detectar a temps les tiranies: «Quan els nazis van venir a buscar els comunistes, vaig guardar silenci, perquè jo no era comunista. Quan van empresonar els socialdemòcrates, vaig guardar silenci, perquè jo no era socialdemòcrata. Quan van venir a buscar els sindicalistes, no vaig protestar, perquè jo no era sindicalista. Quan van venir a buscar els jueus, no vaig protestar, perquè jo no n'era, de jueu. Quan van venir a buscar-me a mi, ja no hi havia ningú que pogués protestar.»

Vivim en temps d'injustícies manifestes, d'abusos i de manca de solidaritat i d'humanitat. Així que espero que no arribin a trobar-se mai, senyors Ciudadanos, que no hi hagi ningú...

El president

Senyora Borràs...

Laura Borràs i Castanyer

...per poder protestar davant de les injustícies, que afectant com afecten els candidats a ser investits president de la Generalitat en aquest Parlament, ens afecten a tots.

El president

Se li ha acabat el temps.

Laura Borràs i Castanyer

També a vostès.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Borràs. És el torn ara per al Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Diputats, diputades, companys i companyes, jo avui no hauria de ser aquí per parlar de la proposta de resolució del Grup Parlamentari de Ciutadans. En primer lloc, pel seu contingut, que pretén, com és habitual, afegir soroll al debat polític. En segon lloc, perquè, malgrat defensin el contrari, avui en dia ja no té vigència. Voler tensionar l'hemicicle i donar continuïtat al relat de la fractura i la divisió són els únics motius que trobo per ser avui aquí davant de tots vostès. Un grup parlamentari que reclama tan insistentment desbloquejar la cambra hauria de ser conscient que no retirar les propostes a temps és una altra forma de bloqueig.

Els diputats i les diputades de Ciutadans demanen que el president del Parlament proposi un candidat, i cito..., «que estés a disposició de dirigir-se personalment a la càmera para presentar el programa de gobierno que piensa promover». El primer candidat va ser el senyor Carles Puigdemont, i van obrir tots els maleters dels cotxes per assegurar-se que no podria ser investit, fent un ridícul magnífic.

Sobre el segon candidat, el senyor Jordi Sànchez, ja ens ha dit el Comitè de l'ONU que estem vulnerant els seus drets polítics. I els voldria recordar, per si ho han oblidat, que fa dues setmanes érem aquí mateix, en un dia tristíssim, fent el debat d'investidura del senyor Jordi Turull, que avui és a la presó d'Estremera, tancat de forma injusta. Si el jutge Llarena no s'entestés a fer política, a hores d'ara ja tindríem president de la Generalitat i Govern. No serien, això sí, ja els ho avanço, del seu gust.

Podrien, els diputats i les diputades de Ciutadans, haver retirat aquesta proposta de resolució perquè havia quedat obsoleta. Però, com deia, prefereixen seguir alimentant la controvèrsia. Li demanaven al president Torrent, fa uns dies, que comunicés la seva elecció d'un candidat viable, obviant els tres candidats presentats i donant per fet que aquesta és feina dels grups parlamentaris i no del president. Així doncs, és ben senzill: a la ronda de contactes, presenti's com a candidata, senyora Arrimadas; volem saber quin és el seu programa de govern i com volen desbloquejar la cambra. A aquestes alçades, però, tampoc és que ens estranyi que Ciutadans prioritzi la tensió i s'alimenti de les engrunes miserables d'un moment d'excepció com el que ens ha tocat viure: excepció no només a les institucions, excepció no només al carrer, excepció també en la manca d'empatia i d'humanitat.

Aquesta legislatura ha començat sense govern, amb líders empresonats o sota amenaça, amb una judicialització permanent i constant d'un moviment polític i so-

cial pacífic i democràtic. I què hi trobem, a l'oposició? Hi trobem grups parlamentaris més preocupats per la seva cursa cap a Moncloa, que per la situació d'absoluta fragilitat que viu el país. Trobem una falta de respecte institucional que va des del fastigueig quan sona *Els segadors* fins a la instrumentalització del castellà per generar divisió. Jo, com a castellanoparlant, com a dona de lletres deutora de Carmen Martín Gaité i Miguel Delibes, com a amant de la llengua catalana i amb les arrels extremenyas i andaluses com a bandera, em veig en l'obligació de dir-los-ho: el castellà no és el vostre instrument, el castellà no ens ofèn, el castellà no us allunya, per més que aquest sigui el seu objectiu. (*Remor de veus.*) No cal que forcin les seves intervencions i els seus textos per veure qui se sent més espanyol, més constitucionalista, més oposició.

El castellà al Parlament ha estat sempre utilitzat...

El president

Demano silenci, si us plau.

Jenn Díaz Ruiz

...amb uns interessos que poc tenen a veure amb el domini de la llengua, i fa pena. No s'amoïnin, poden parlar en català, poden fins i tot parlar català sense negativitzar-lo amb el 3 per cent i el procés. Poden cantar himnes, poden mostrar respecte institucional i no ser mal educats. Ningú els qüestionarà, ningú es confondrà. (*Aplaudiments.*) Poden estar tranquils, estan fent prou mèrits per rascar vots a la dreta espanyola; no cal tanta escenificació, no cal tot això per liderar l'oposició.

El dia 28 de març, fa només uns dies, vostès ens van tornar a fer perdre el temps. Van tornar a tractar una proposta de resolució que bloquejava més que no pas ajudava a sortir de l'atzucac que ens planteja l'Estat. Els vam escoltar. Van exposar els seus motius pels quals el president del Parlament havia de dimitir. I vam sortir del Ple amb un president amb més suports que el dia que va ser escollit. No se n'adonen, que no arribaran enlloc? (*Rialles.*) No ho veuen, que tenint com a nou enemic el president del Parlament no aconseguiran re? Que no ho han entès, encara, que la força més votada, sense suports suficients, té poc recorregut i que no els ho resoldrà posar en qüestió la figura del president del Parlament?

No poden culpar del resultat de les eleccions del 21-D el senyor Roger Torrent. Preguntin-se per què, malgrat presentar-se a unes eleccions il·legítimes i fetes per guanyar –i no ho dic jo, que ho diu la senyora Dolores de Cospedal–, no van aconseguir a les urnes el que es proposaven. Tota la maquinària pretenia una victòria del constitucionalisme, que ha durat el que dura la festa d'una sola nit electoral a la plaça Espanya. I com que a les urnes no van poder aconseguir la majoria necessària, ara es dediquen a demanar i a exigir. Volen purgar els Mossos, netejar TV3, menystenir el síndic i fer dimitir el president del Parlament. Així és com respecten la diversitat, anul·lant a qui no pensa com vostès? Si no els agrada el que la gent vota, demaneu que us ho afinin.

Rescatar peticions com la d'avui, enlloc de retirar-la, ens ho confirma. La política que vostès defensen és una política de terra cremada, de fractura, de confrontació. El relat que fan servir a les campanyes, als mitjans i al carrer és un relat d'alarma i de conflicte. Per això, quan el projecte de la república té en el seu ADN el pacifisme i les urnes, no el saben combatre ni guanyar. Però a vostès la realitat mai no els espatlla el titular i segueixen alimentant el discurs de la fractura, perquè sense això no tenen projecte més enllà de fer-li la competència al seu soci de govern, el senyor M. Rajoy.

Contra el seu alarmisme no ens queda altra alternativa: seguirem, com fins ara, parlant d'un sol poble de Catalunya. Els enfada i espanta, i és normal, perquè entenen erròniament que un sol poble és un poble uniforme. Encara no han entès, o no han volgut entendre, la diversitat i la riquesa de Catalunya, de la seva ciutadania. Els convido a mirar a l'altra bancada. No tinguin por. Podran veure-hi la pluralitat

d'aquest poble que defensem, que no diferencia ni per origen ni per parla ni per ideologia. S'equivoquen, si pensen que aquest sol poble que molts tenim al cap no els inclou a vostès i als vostres votants, malgrat la seva reticència. (*Remor de veus.*) Els qui volen Catalunya enfrontada són els mateixos que no s'estimen aquesta pàtria tan petita somiada per tants.

Però no s'amoïnin, els deixem aquí amb les seves propostes, demanant dimissions i exigint a tothom la coherència i el respecte que vostès –i aquí en tenim una mostra– no defensen des dels seus escons. Mentrestant, nosaltres, els republicans, no renunciarem mai a la seducció de la que parla sempre l'estimat Jordi Cuixart: seduir aquells que encara no han descobert que sota tanta demagògia no hi ha res. Nosaltres, les republicanes, combatrem la mentida i el discurs de fractura com fins ara, amb la mà estesa, governant per tothom i sumant cada cop més complicitats, dins i fora de Catalunya. Nosaltres, la gent de pau, no renunciarem a res ni ningú, perquè, malgrat tot, no perdem l'esperança, que és justament el que s'espera de nosaltres.

«El que voldria el teu adversari» –escriu Rebecca Solnit– «és que creguessis que no hi ha esperança, que no tens cap mena de poder, que no hi ha raons per actuar, que no pots guanyar.» Si alguna cosa ens caracteritza és que persistim i que ens aixequem totes i cadascuna de les vegades que ensopeguem amb un estat autoritari i repressiu. Si alguna cosa ens caracteritza és que no ens rendim i que quan no trobem la fórmula exacta, junts, com l'1 d'octubre, ens en sortim.

I com que vinc també de les lletres com la companya Laura Borràs..., les ciutats no canvien ni evolucionen soles ni d'un dia per l'altre, però, com deia Mercè Rodoreda, som catalans i jo diria que la tenacitat és la nostra divisa.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Díaz. És el torn ara, pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, de la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Uns dies després de la PR de Ciutadans demanant la dimissió del senyor Torrent, una altra PR de Ciutadans en aquest cas demanant, exigint al president del Parlament el compliment de la seva funció institucional –a favor, no?, com els deia la passada..., en l'altre debat– i sobre l'impuls del procediment d'una investidura. Fora de temps. Ja ha passat. Ja es va fer una investidura, ja es va votar el senyor Turull; el rellotge ja està en marxa, senyors de Ciutadans.

Vull dir, les coses s'han de presentar en temps i amb forma, s'han de complir les dues condicions, i una vegada més els senyors de Ciutadans venen aquí amb el principal tema..., perquè ens llegim les iniciatives que es voten, i el principal tema és que diuen: «El president mai ha volgut presentar un candidat que pogués ser investit i que poguessin assistir a la seva investidura.» Home, aquest argument tenia sentit fins el 22 de març, la investidura de Turull, que va estar aquí i va fer el seu debat. És veritat que el debat es va convocar a correu, que no ens agrada com treballa el senyor Torrent, que no ens representa; vull dir, això ho hem dit, ho tornem a dir; però anem a veure quin sentit té això ara?, quin sentit té aquesta proposta de resolució en aquests moments? Perquè, a més, hi ha un altre argument, que ahir la senyora Arriadas ho explicava en roda de premsa, que és l'informe dels lletrats. I diu: «S'ha de fer un acte equivalent perquè comenci a córrer el rellotge.» Doncs ja està corrent el rellotge. És que el rellotge corre en el moment que es va fer una votació aquí.

Per tant, la PR aquesta s'hauria d'haver retirat, i pensar alguna altra manera d'evidenciar les coses que el senyor Torrent fa malament. Perquè és veritat que hi ha moltes coses que fa malament. Però justament esta... ¡Es que ya se ha votado! És que ja hem fet..., ja està corrent el rellotge. Aleshores, avui, el 5 d'abril, el rellotge està en marxa, i vostès van tard. I torna a ser una PR fora de temps i torna a ser una

PR inútil. Jo crec que haurien de preparar més i millor les seves iniciatives, perquè les presses i l'oportunisme no són bons companys de viatge.

Mirin, el passat dimecres vostès demanaven la dimissió de Torrent, del president Torrent, i no va ser possible perquè tenen una majoria; no anava enlloc. Avui demanen que doni explicacions per no posar el rellotge en marxa. Doncs resulta que ja està posat en marxa el rellotge. I els hi vaig dir: per què no ho van fer amb l'anterior presidenta? Perquè, clar, aquest és un argument, per nosaltres, de pes. La senyora Forcadell va començar el seu mandat proclamant la república i fent una declaració on deia que no respectava cap llei. I vostès no van fer res! Ho he comprovat en el SIAP; vostès no van fer absolutament res.

I, per tant, amb aquesta mateixa situació, anem a veure què han fet els diferents grups parlamentaris. Quan el senyor Torrent ajornava *sine die* els plens d'investidura, el meu grup parlamentari va anar al Tribunal Constitucional, perquè enteníem que s'estaven vulnerant els drets dels catalans a tenir un govern. I vostès, doncs, manifestar, no respectar; però al final predicar i fer rodes de premsa per recordar que han guanyat les eleccions, però qui ha exigut allà on toca que hi hagi un govern i que els catalans tinguessin dret a tenir un govern ha estat el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

I, mirin, què va passar la passada legislatura? –perquè també hem fet una mica de memòria. La primera votació del senyor Mas es va fer el 10, i el 12 de novembre, la segona; 10 i 12 de novembre, la primera votació del senyor Mas. La segona votació d'investidura va ser la del senyor Puigdemont i va ser el 10 de gener. És a dir, des del 10 de novembre fins al 10 de gener aquí no es va votar res. I què van fer vostès en aquests dos mesos? No van fer absolutament res. Van demanar una dimissió amb una PR? No. Van demanar explicacions? No. Van anar al Tribunal Constitucional, abans i ara? No. Ni per la investidura ni pels vots delegats ni per les negligències del senyor Torrent. No, no i no.

Ja ho hem dit, és ben cert que el senyor Torrent no ens representa a tots. L'altre dia el president del meu grup parlamentari, el senyor Iceta, deia: «Això, senyor Torrent, no és una coordinadora de partits amb vot ponderat.» I això li volem recordar al senyor Torrent, que volem que quan parli ens representi a tots i que quan parla de declaracions unitàries ho són si s'ha parlat i s'ha acordat amb tots els grups de la cambra. I això el senyor Torrent no ho està fent. I, per tant, nosaltres també volem recriminar aquesta actitud per part del senyor Torrent.

Però, escolti'm, el dia 28 de març es va fer una investidura. Vostès... A més, també hi ha un tema, també, de..., el orden de los factores aquí también altera un poco el producto, porque..., si primer demanes la dimissió i després demanes explicacions..., hombre, pues, no sé, vamos graduando, ¿no?: primer, demanem explicacions, i si no les dona després demanem la dimissió. Però aquí també ens hem també fet un embolic, i primer demanem la dimissió i després demanem explicacions.

I els hi deia l'altre dia: tenen alguna cosa més a oferir, els senyors de Ciutadans?, tenen alguna cosa? Avui la Pepa Bueno deia: «Mucho predicar y poco dar trigo.» I m'ha agradat aquesta frase de la Pepa Bueno, perquè justament ara que tenim, a la Comunitat de Madrid, no?, la senyora Cifuentes que no troba el seu treball final de màster..., doncs no sé..., allí sí que toca dar trigo; aquí predicar, allí den trigo. (Aplaudiments.)

Potser, potser..., no?, a no ser... La senyora Arrimadas parlava de transparència, i a mi és un concepte que m'encanta. Potser els senyors de Ciutadans han trobat el treball final de màster, i com que el tenen no hauran de recolzar la moció de censura. Si és així, fantàstic, no? I haurà servit d'alguna cosa aquesta reclamació de transparència.

Mirin, si vostès volien el desbloqueig de la investidura podrien haver fet..., a mi se m'han acudit tres coses, amb relació a aquesta proposta de resolució. Primer, senyora Arrimadas, es podria haver presentat vostè de presidenta. S'hagués presentat, hagués vingut aquí, no? No haguessin sortit els vots, però, bé, el calendari ja hagués

comptat i ja ens haguéssim desbloquejat..., que és el que tots volíem. Però vostè no es va voler proposar com a presidenta. Segona, en tant que primer grup de la cambra, obrir una ronda amb tots els grups parlamentaris, un diàleg, unes converses, a veure si podia promoure, des del seu lideratge de primer grup parlamentari, contribuir al desbloqueig. Això tampoc ho va fer. I, en tercer lloc, home, poden fer un canvi de reglament; promoguin un canvi de reglament, perquè no hi ha cap cambra legislativa on el president baixi a donar explicacions. Jo no he trobat cap precedent. Per tant, no ho sé, se m'acut que podrien... Doncs, escolta'm, cap de les tres coses, han fet. Per tant, tornem a constatar la inutilitat de les iniciatives del primer grup de la cambra.

Jo els hi demano, i ahir parlava amb membres del seu grup, busquin complicitats. Compartim moltes coses amb vostès amb relació al que estan fent a aquesta banda de l'hemicicle; s'estan vulnerant lleis, s'està promovent un conflicte a Catalunya que ningú vol. Però el que no podem fer és alimentar el conflicte. Haurem de contribuir a desescalar el conflicte. I amb aquesta gesticulació l'únic que fem és res d'efectivitat... Ara s'ha vist, la senyora Arrimadas s'adreçava al grup, no s'adreçava al president, perquè el president és veritat que no fa el que ha de fer, però no pot fer el que no pot fer. I, per tant, al final és un tema de que aquests senyors es posin d'acord i tinguem un candidat que pugui ser finalment –finalment– president de la Generalitat.

Demana transparència, la senyora Arrimadas, i desbloqueig. I jo vull acabar..., perquè crec que els senyors de Ciudadanos moltes vegades quan fan rondes de premsa diuen: «Les coses que estem fent, que són...», «les coses necessàries que no s'estan fent a Catalunya»... I que nosaltres també ens queixem. I parlen de bloqueig i de transparència.

Miri, transparència és que algun dia expliquin als catalans, que també els afecta, per què veten a la Mesa del Congrés dels Diputats proposicions de lleis que afecten el conjunt de catalans: la universalització del dret a l'assistència sanitària –això ho han vetat Ciutadans i el Partit Popular–; la Proposició de llei contra la pobresa energètica; la de les taxes judicials, la supressió de les taxes judicials; la revalorització de les pensions; l'IVA cultural; l'autoconsum elèctric; les pensions no contributives; la millora de la pensió de viduitat; la suspensió del calendari de la LOMCE... És a dir, tenim un munt d'iniciatives al Congrés dels Diputats que el bipartit PP i Ciutadans s'està dedicant a vetar, i que no són transparents quan vostès expliquen els seves actuacions. Perquè això té incidència sobre els catalans i les catalanes. També, també els pressupostos; els mateixos pressupostos que deixen Catalunya en una situació d'inferioritat i que rebaixen la inversió social per sobre del que diuen que creixerà l'economia.

Per tant, senyors de Ciutadans, comencin a pensar en el conjunt dels catalans i comencin a pensar que si volen fer iniciatives s'han de fer les coses ben fetes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Granados. És el torn ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Avui podria haver sigut el dia en què per fi teníem un ple i no parlàvem del procés, però era massa bonic per a imaginar-ho i Ciutadans en seguida ha arribat amb una proposta de resolució caducada, de fa més de tres setmanes; proposta de resolució però que no resol absolutament res i que només segueix generant conflicte. I amb aquesta nova proposta de resolució començo a pensar, senyors i senyores de Ciutadans, que de tant parlar del procés se'ls ha enganxat el gust a fer coses simbòliques a vostès també. Perquè, siguem sinceres, la seva proposta de resolució no demana transparència, fa retrets, que és l'única cosa que saben fer o almenys que de moment estan demostrant que saben fer.

Llegeixo textualment: «El Parlamento de Cataluña constata que el presidente del Parlamento de Cataluña está desatendiendo su deber institucional de promover una candidatura viable a la presidencia de la Generalitat.» Senyora Arrimadas, i sense que serveixi de precedent, m'agafaré al que li deien els seus amics i amigues del Partit Popular: no és vostè la presidenta de la primera força en vots a Catalunya? I, sent així, no seria lògic que, veient que els partits independentistes no s'estan posant d'acord en fer govern, podria haver donat vostè el pas i presentar la seva candidatura, com a mínim per començar a desencallar aquesta situació de bloqueig que tenim? Doncs, la preocupació no devia ser tanta quan en lloc de presentar-se i fer córrer el rellotge vostès van decidir seure a un racó, mirar, protestar i no fer absolutament res de profit.

I jo tinc la meua teoria de per què ho fan, i avui que en tenim l'oportunitat ho explicarem. Primer de tot, crec que hi ha una altra cosa que han après també del procés i de la vella Convergència, i és culpar-ho tot a una sola causa. El revers de l'«Espanya ens roba» podria ser «tot és culpa del procés», i així em rento les mans i no assumeixo cap responsabilitat política. I l'altra, com ja vaig dir la setmana passada, és que vostès són una força que practica la política de terra cremada, i això els converteix en una força absolutament aïllada. I als fets em remeto; allà on tenen representació, o estan donant suport als partits als quals ningú vol donar suport: M. Rajoy, a Cifuentes, al PSOE dels EROs, o, quan no estan donant suport, estan aïllats absolutament, com és el cas de Catalunya.

I cada dia que passa demostren que són una força de bloqueig. Ho són al Congrés, ja s'ha dit, on s'alien amb Rajoy per aturar més de cinquanta iniciatives de la resta de partits, que podrien millorar, i molt, la vida de la gent, és a dir, el que denuncien que fa la Mesa a Catalunya és el que vostès estan fent al Congrés dels Diputats. Ho són a Catalunya, on la confiança que els han donat més d'un milió de votants la destinen únicament a atiar el foc i a no presentar solucions. I ara també ho són a Madrid, on en lloc de demanar la dimissió de Cristina Cifuentes demanen una comissió d'investigació, i ací totes sabem que eixa comissió d'investigació no busca investigar res, l'única cosa que vol fer és guanyar temps i deixar que el temps passe perquè baixi el tema. (*Alguns aplaudiments.*) Eixa és la regeneració democràtica que vostès se suposa que representen.

I una altra mostra d'aïllament: les dificultats que estan tenint per aprovar els pressupostos generals de l'Estat, ja que sembla que la paternitat és compartida entre el senyor Rivera i el senyor Rajoy. Per cert, jo no sé si vostès han parlat amb el senyor Rivera per a l'elaboració d'aquests pressupostos, perquè hi ha dues qüestions com a mínim que grinyolen bastant i que contrasten amb el discurs que fan sovint. La primera, la senyora Arrimadas, com a dona, ha dit que ella està fermament compromesa amb la lluita contra les violències masclistes. Ens poden explicar com és que els pressupostos que vostès presenten amb Rajoy, dels 200 milions d'euros que se suposava que anaven a aportar al Pacte contra la violència masclista, s'han quedat en 80 milions d'euros? (*Aplaudiments.*) Eixe és el compromís que vostès demostren?

La segona, sobre el compliment de la Constitució i de l'Estatut, això que tant els agrada a vostès, la legalitat vigent. Sap, senyora Arrimadas, que aquests pressupostos generals se salten la Constitució perquè no compleixen el seu article 50? És un article maquíssim, que diu: «Los poderes públicos garantizarán, mediante pensiones adecuadas y periódicamente actualizadas, la suficiencia económica de los ciudadanos durante la tercera edad.» La traducció: apujar totes les pensions a nivell del cost de la vida, que és el que vostès no fan amb aquests pressupostos.

I li diré més: sap que els pressupostos dels que vostès treuen pit se salten també l'Estatut? Concretament el que diu l'Estatut en la seua disposició addicional tercera. Hi diu: «El percentatge d'inversió a casa nostra hauria de ser l'equivalent al del PIB de Catalunya respecte del conjunt de l'Estat.» Saben quin és aquest PIB? Un 19,2 per cent. Saben quant ens donen els seus pressupostos? Un 13,3 per cent. I per això

els torno a preguntar: han parlat vostès amb el senyor Rivera per a l'elaboració dels pressupostos? Perquè ni defensen les dones, ni defensen la gent gran, ni defensen Catalunya.

Ara deia la senyora Arrimadas: «Hi ha molta gent que es pregunta: “Què esteu fent? Què esteu fent al Parlament?”» I jo els pregunto: i què estan fent els senyors i les senyores de Ciutadans? Mirin, nosaltres som una força petita, modesta, tenim una representació de vuit diputats i diputades i hem fet una proposta per desbloquejar la situació i donar, per fi, una resposta a la demanda ciutadana perquè el país avance. És a dir, nosaltres hem proposat un govern on els partits fem un pas enre-re en pro de l'interès general. Els pot agradar o no, però la proposta està damunt la taula. És que l'oposició, els partits d'aquesta cambra i, en concret, l'oposició, han de presentar alternatives per arribar on no arriben els partits que estan cridats a formar govern. Estem ací per a fer política i per a donar el millor de nosaltres per una Catalunya que no passa ni de bon tros pel seu millor moment.

Però vostès, com els he dit ja diverses vegades, han decidit viure del procés en lloc de fer política pensant en la ciutadania que representen. I quan se'ls demana una proposta política o una solució, una sola, la senyora Arrimadas diu..., i ho vam poder llegir l'altre dia a l'entrevista que li van fer a *La Vanguardia*, deia: «No habrá solución si se margina a Ciudadanos y a sus votantes.» Sap qui margina Ciutadans? Sap qui margina els votants de Ciutadans? Doncs els marginen vostès, perquè en lloc de seure en una taula, dialogar, parlar amb altres forces, proposar sortides a aquest embús, vostès s'enroquen i només fan que culpar els partits del procés però també qualsevol altre partit que, a més, estem intentant posar propostes damunt la taula per desencallar aquesta situació. Vostès estan marginant el més de milió de votants que tenen i que han depositat la confiança en vostès, perquè no estan fent absolutament res amb la confiança que els han donat. (*Aplaudiments.*)

Estem veient que en quatre mesos i escaig la victòria de Ciutadans a les eleccions només ha servit perquè seguiu fent propaganda amb un discurs que no ha canviat ni un mil·límetre. Sincerament, senyors i senyores de Ciutadans, vostès són la pitjor estafa política que s'ha vist des del màster de Cristina Cifuentes. I jo els animo de tot cor a canviar d'actitud. Vostès estan decebant molta gent que havia cregut en vostès, tant per desbloquejar Catalunya com per a construir una Espanya diferent. Perquè, a més de fer tot el possible per allargar el procés, l'Espanya que vostès ofereixen és massa semblant a la de Mariano Rajoy. I, si no, només cal mirar els pressupostos als que donen suport, que estan perpetuant unes polítiques d'austeritat en un moment d'enriquiment.

Mire, hi ha una frase que vostès van dir l'altre dia, el dia de la investidura fallida del senyor Turull, amb la que el president del meu grup, Xavier Domènech, ja va dir que estava d'acord, i la frase era: «España no es Mariano Rajoy.» I teniu tota la raó. Espanya no és Mariano Rajoy. Qui és l'esperança ara mateix a tot l'Estat, que a alguns en aquesta cambra no els agrada escoltar? Doncs, l'esperança de l'Estat i l'esperança de Catalunya són els milers de pensionistes que estan sortint als carrers a dir-los a vostès que s'ha de complir la Constitució. I l'esperança democràtica d'aquest país també són els milions de dones que el dia 8 de març ens van ensenyar un camí de democratització, de cooperació i de fraternitat.

I la solució definitiva al conflicte de Catalunya vindrà d'aquesta via de democratització que ens ensenyen els pensionistes i que ens ensenyen les dones, però també vindrà, i sobretot vindrà, d'allò que fem ací, treballant seriosament per acabar amb el 155 i per retornar les institucions a qui pertanyen, que és la ciutadania. Vostès han demostrat que no estan ni per la democratització a l'Estat ni per la solució a Catalunya. I per això avui no tenen cap legitimitat ni per donar lliçons a ningú d'aquesta deixadesa de funcions ni de responsabilitats.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Albiach. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Senyor Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. Vagi per endavant la nostra salutació als companys i companyes del BDS que avui ens acompanyen al Parlament per tal de fer visible el seu rebuig, que compartim, a l'agressió militar il·legítima de l'Estat d'Israel sobre territori palestí que s'està produint en aquests dies. (*Aplaudiments.*)

Bé, pel que fa a la proposta de resolució de Ciutadans, òbviament el nostre grup parlamentari hi votarà en contra, perquè entenem que aquesta iniciativa forma part de l'estratègia d'assetjament contra la institució de la presidència del Parlament que el seu grup ja va iniciar en el mandat de Carme Forcadell. En aquell cas, a més, amb clars elements de menyspreu i agressió de caire masculista contra la presidenta de la cambra. Tot el nostre suport i solidaritat amb la presidenta Forcadell. Des de la pressó, ella sí que ens segueix representant i la volem lliure.

Tant aleshores com ara el seu estil és nítidament inquisitorial i forma part clarament de l'estratègia repressiva de l'Estat, de la qual vostès són còmplices necessaris, criminalitzant les persones i institucions que no col·laboren amb la deriva dictatorial de l'Estat espanyol, i exercint clarament la seva acció parlamentària com si de la fiscalia es tractés, en termes precisos que després puguin formar part d'una acusació judicial. No hi vàrem col·laborar amb Carme Forcadell i tampoc hi col·laborarem ara amb el president Torrent; ans al contrari: ho combatrem ara com ho férem aleshores, per respecte a la institució, a la persona i a l'ètica parlamentària que vostès no tenen.

És obvi, també cal dir-ho, que el nostre grup parlamentari no ha compartit algunes de les decisions del president del Parlament, sobretot aquelles que han implicat una obediència estricta al Tribunal Constitucional o Tribunal Suprem, i en aquest sentit vull destacar la no celebració del Ple d'investidura de Carles Puigdemont el 30 de gener. Tanmateix, defensem la institució i la seva dignitat, que vostès continuadament ofenen.

I el bloqueig institucional que vostès tant denuncien té una causa clara: el cop d'estat del 155 del que vostès són còmplices i que entre altres conculcacions de la democràcia a Catalunya vulnera drets de persones elegides pel poble, el seu dret a vot, el dret a ser candidats o candidates i a ser investits o investides, i amenaça qui defensa la democràcia en aquesta cambra. Demanem a la presidència del Parlament que no defalleixi en la defensa de la democràcia i de la sobirania del nostre poble i de la seva cambra. Si d'això es tracta, saben que podran comptar amb la nostra màxima implicació amb totes les conseqüències i sense cap mena de limitació.

I ja que vostès parlen de transparència, senyora Arrimadas, volem aprofitar per exigir que el Govern espanyol doni la cara, que el Govern espanyol se sotmeti a control parlamentari en aquesta cambra, ja que, de forma dictatorial i despòtica, ha usurpat la funció del Govern de la Generalitat en aplicació de l'article 155. La negativa a fer-ho demostra, evidentment, el seu caràcter antidemocràtic i el caràcter absolutament dictatorial a Catalunya de l'Estat i de les instàncies i partits que li donen suport amb una lògica clarament i estrictament colonial.

Vostès ens diran: «Miri, és que el Govern espanyol no s'ha de sotmetre a control parlamentari en aquesta cambra», que ja és greu, que ho diguin. Ens diran que és al Senat, a qui correspon fer-ho. Però, miri, és que resulta que el Senat no ha creat cap instància de control del Govern espanyol en el seu exercici del 155 i, que jo sàpiga, cap partit unionista, ni Ciutadans, ni el Partit Popular, ni el Partit Socialista –que jo sàpiga, eh?– ha sol·licitat la creació d'aquesta instància. Per tant, vostès, que tanta transparència demanen a aquesta cambra, en absolut l'exigeixen a l'Estat espanyol en el seu exercici de l'aplicació del 155.

Per tant, senyora Arrimadas, si us plau, demani al Govern espanyol, demani al Govern de l'Estat espanyol, al qual vostès donen suport, que doni la cara, que tingui el coratge i la valentia d'aparèixer en aquesta cambra per tal de donar compte de l'aplicació del 155. Precisament nosaltres ja ho estem fent, demanem que es pugui sotmetre a control parlamentari i que tingui la decència i la dignitat d'aparèixer en aquesta cambra quan de defensar un decret es tracta.

Que no pateixin, dit de passada, els funcionaris, que no pateixi ningú per les seves pagues –que no hi pateixi ningú. El nostre suport i el nostre compromís amb la dignitat i amb els drets laborals dels funcionaris i funcionàries d'aquest país estan absolutament garantits.

Però sàpiguen també que no deixarem incansablement de denunciar el despotisme de l'Estat –el despotisme de l'Estat– que s'aplica dictatorialment a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Riera. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de la senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Sí, buenos días. Bien, como sabrán, en la Junta de Portavoces nuestro grupo parlamentario demostró ciertas reservas sobre esta proposición, porque entendíamos que, una vez oída la primera sesión y votación de investidura en esta cámara, lo que tocaba es que esta se constituyese para que se formalizasen esas rondas de contactos y esas subsiguientes investiduras, que es la tarea principal que tiene este Parlamento para devolver la normalidad institucional a Cataluña. Y por eso íbamos a abstenernos en esa proposición. Pero, visto lo que ha sucedido hoy en esta cámara parlamentaria, no nos queda otro remedio que exigir explicaciones y exigir que baje a esta tribuna a un presidente del Parlament, que ya no es –que ya no es– una figura institucional, sino una figura más de la agitación y la propaganda que necesita el relato independentista.

Un relato independentista que solo se siente cómodo si está en su CDR mediático, en ese comando de agitación que es TV3, ese último reducto en el que cuele su fantasía (*remor de veus*) –en el que cuele su fantasía– en la que basan –en la que basan– una ideología política que hoy demuestra que no sirve para gestionar, que no sirve para gobernar, que no sirve para la mayoría de catalanes, sino que simplemente la utilizan para perdurar ese relato victimista, ese relato independentista a la contra con el que ustedes solo se sienten cómodos.

Dicen que quieren ampliar mayorías sociales. ¿Cómo y cuándo? Si lo único que hacen, y lo han hecho siempre, es dividir. Dividen y dividían a los catalanes entre buenos y malos. Malos éramos aquellos que no seguíamos la ética moral del «pujolismo». Luego, dividieron a los catalanes entre demócratas y no demócratas, según nos plegáramos a la voluntad de atropellos democráticos que hicieron en esta cámara el 6 y 7 de septiembre. Esa fecha espero que la sigan recordando siempre; nosotros la recordaremos.

Y, a continuación, ahora vienen y dicen que separan a los catalanes entre buenas y malas personas. ¿Saben lo que pasa? Que hoy ustedes están dividiendo a los catalanes entre aquellos que merecen cobrar su sueldo y aquellos que no merecen cobrar su sueldo. Porque en el día de hoy lo que han hecho es secuestrar la paga, el sueldo de los funcionarios, para seguir con su relato independentista, para continuar con su victimismo. No había ninguna razón –ninguna razón– para secuestrar el sueldo de los funcionarios, solo mantenerse en su victimismo. Porque a ustedes no les gusta gobernar.

Y lo que se ha demostrado es que el Gobierno de España, desde que se aplicaron las medidas..., excepcionales en democracia, estoy de acuerdo, pero no menos

excepcionales que lo que ustedes estaban perpetrando, suspendiendo *de facto* la autonomía en este Parlamento, cerrado, como siempre, solo a sus voluntades políticas independentistas..., lo que hacía y lo que veníamos a hacer aquí era política. Era demostrar que esta cámara parlamentaria podía abrirse de una vez por todas a hacer política: esa, la de la mayoría social, la de ampliar, la de demostrar que somos útiles. Pero hoy, de nuevo, el independentismo cierra esta cámara parlamentaria a hacer política de verdad.

¿Cómo pueden decir que van a ampliar mayorías sociales? ¿Cómo pueden decir que su ideología es útil para algo, si ni tan siquiera en el día de hoy demuestran que es una ideología útil para que a los funcionarios de Cataluña pueda devolverseles el sueldo que merecen y la paga extra que merecen?

Lo que les fastidia, y sí que les fastidia, es que con la aplicación del 155 se paralizó ese éxodo de empresas, esa tensión social, esa tensión institucional. Lo que les fastidia es que desde el 155 los servicios públicos de Cataluña han funcionado con normalidad, los funcionarios han seguido cobrando. Lo que les fastidia es que hemos sabido gobernar mejor Cataluña respetando –respetando– su autonomía, cosa que ustedes no han hecho nunca. Aprendan a respetar la autonomía de Cataluña. Aprendan a respetar las competencias que tiene este Parlamento y entonces nos darán lecciones de buenos o malos demócratas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyora Levy.

Atès que no s'han presentat esmenes, passem directament a la votació.

Cridem a votació.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.) Sí, senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Sí, señor presidente, por alusiones.

El president

Senyora Arrimadas, em sembla que tots els grups parlamentaris han fet referència al seu grup, cosa absolutament lògica, atès que vostès havien presentat la proposta de resolució. *(Remor de veus.)* El que no farem ara *(aplaudiments)*...

Inés Arrimadas García

Señor Torrent...

El president

...el que no farem ara, senyora Arrimadas, és obrir un torn, de nou, de debat. No hi han esmenes; per tant, no hi ha un nou torn.

Passem directament a votació.

Inés Arrimadas García

Señor Torrent, una cuestión de orden.

El president

Digui.

Inés Arrimadas García

Este turno de réplica se ha respetado siempre, incluso cuando usted era diputado en el Parlament. Siempre hay un turno de réplicas por alusiones, siempre, un turno final, siempre. *(Veus de fons.)*

El president

No, senyora...

Inés Arrimadas García

Apelo a revisar...

El president

...senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...como se ha dado la palabra por los anteriores...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...presidentes. Incluso, usted el otro día me dio réplica desde el escaño...

El president

...perquè tocava, però avui no.

Inés Arrimadas García

...sea coherente consigo mismo.

El president

Senyora Arrimadas, sap perfectament...

Inés Arrimadas García

Alusiones personales.

El president

...que ara no obrirem un torn... (*remor de veus*), un nou torn. (*Veus de fons.*) No, senyora Arrimadas, és normal que s'hagin referit al seu grup parlamentari, perquè vostès han presentat la proposta de resolució. No té un nou torn perquè no hi han esmenes.

Inés Arrimadas García

No, quiero...

El president

I, per tant, passem directament...

Inés Arrimadas García

Señor Torrent...

El president

...a votació.

Inés Arrimadas García

Señor Torrent...

El president

Passem directament a votació, senyora Arrimadas. (*Veus de fons.*) Torni a dir, però li tornaré a insistir... Si torna a insistir amb la mateixa idea, li tornaré a insistir...

Inés Arrimadas García

Señor Torrent, ya que no comparece, por lo menos no les quite la palabra a los portavoces. No le estoy pidiendo...

El president

Això sí que no l'hi consento...

Inés Arrimadas García

...un segundo turno...

El president

...que li tregui la..., que digui que...

Inés Arrimadas García

...señor Torrent.

El president

...trec la paraula, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Una cuestión de orden: no le estoy pidiendo un segundo turno, porque no ha habido enmiendas. Le estoy pidiendo alusiones personales de treinta segundos desde el escaño, como se ha hecho siempre y como usted ha hecho en el último Pleno. Señor Torrent, de verdad, no tiene usted derecho...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...a quitar la réplica...

El president

No.

Inés Arrimadas García

No la réplica...

El president

Hí insisteixo...

Inés Arrimadas García

...sino las alusiones.

El president

No són allusions. S'han referit...

Inés Arrimadas García

¿Cómo que no son alusiones?

(Remor de veus.)

El president

S'han referit al grup parlamentari proponent. No hi haurà un nou torn. Per tant, cridem a votació i passem a votació.

Inés Arrimadas García

Bueno, pues nada. Ni usted comparece ni da la palabra, muy bien.

(Aplaudiments.)

El president

Si no hi ha cap sollicitud de votació separada, passarem directament a la votació del conjunt de la proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 40 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost de 2017

252-00002/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost. Aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà i el Subgrup Parlama-

ri de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per tant, per presentar aquesta iniciativa, iniciarem un debat amb els grups parlamentaris proposants en un únic torn de deu minuts per a cada grup parlamentari i de cinc, com és habitual, per als subgrups. Per tant, en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bon dia. En primer lloc, abans de presentar la justificació d'aquesta proposta, expressem una vegada més, des de Junts per Catalunya, el sincer record, respecte i reconeixement per a les setze víctimes mortals i els més de cent ferits dels tràgics successos del 17 d'agost a Barcelona, el 18 d'agost a Cambrils, així com per a les seves famílies, amics, les seves ciutats i els seus països d'origen. (*Aplaudiments.*)

Considerem, al portar aquesta proposta aquí, al Parlament, que en un estat democràtic que hauríem de considerar normal..., a qualsevol estat del món normal, democràtic, o en qualsevol país europeu, no ens podríem imaginar que hagin de passar gairebé sis mesos abans que a la seva cambra baixa parlamentària –en aquest cas, el Congrés– no hi hagi hagut ni una dada, ni una informació sobre el que va succeir, com va passar en el Congrés dels Diputats, finalment, el 6 de març. Però especialment amb més gravetat després que el mes de novembre, i a través dels mitjans de premsa, es filtressin, primer, no es desmentissin i, finalment, es reconeguessin certes informacions que vinculaven aquest personatge clau en aquesta tràgica història, l'imam Es Satty, l'imam de Ripoll, amb el Centro Nacional de Inteligencia i alguns cossos y Fuerzas de seguridad del Estado.

Recordem, per tant, que avui arribem aquí després que la Mesa del Congreso de los Diputados va rebutjar la compareixença del ministre de l'Interior, del ministre Zoido, per donar explicacions en comissió o en el mateix Congrés. També després que el mateix director del CNI, forçat per aquesta informació transmesa el 17 de novembre, va demanar comparèixer ell mateix a la Comisión de Gastos Reservados y Secretos Oficiales, del Congrés. Una comissió que, com el seu nom indica, no en pot transcendir el seu contingut, però que fins al mes de març no es va fer materialitzar aquesta presència i aquesta, doncs, compareixença.

També, després que la Mesa del Congreso també va vetar la petició de creació d'una comissió d'investigació sobre el CNI i la seva relació amb l'imam Es Satty, al·legant, en aquest cas, que es tractava d'un afer de «seguridad nacional» i que calia solucionar-se en aquesta comissió esmentada de Secretos Oficiales y Gastos Reservados.

Arribem aquí després que les investigacions del Cos de Mossos d'Esquadra portessin a relacionar i vincular l'imam Es Satty amb l'operació Chacal des del 2004. O que apareguessin sorprenentment antecedents per condemnar el 2006, per delictes de lesions o per delictes contra l'Administració de justícia d'aquest Es Satty al País Basc, o després de la condemna, el 2010, per tràfic de drogues, amb sentència el 2015 per expulsió, acordada per la Subdelegación del Gobierno, de Castelló; ordre d'expulsió que no es va executar mai, i que, posteriorment, a més a més, se li va coincidir asil. D'altra banda, antecedents que sorprenentment no constaven en les bases de dades de la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra de Catalunya.

Arribem aquí després que hagi transcendit també a la premsa que fins a tres vegades efectius de la policia estatal havien anat a veure l'imam Es Satty a Ripoll abans del 17 d'agost. Arribem aquí després de sentir múltiples declaracions i aparicions en mitjans socials, des de l'exsecretari del Sindicat Unificat de Policia, dient que l'imam «huele a confidente policial», o, fins i tot, que el principal líder de l'oposició a l'Estat ens digués que «parece alucinante que en un país democrático pueda quedar tapado lo que sucedió».

Per tant, arribem aquí presentant aquesta comissió d'investigació en el Parlament amb una proposta amb la que esperem solucionar aquesta concatenació de vetos i de

vels que s'ha fet en el Congrés per part d'alguns partits estatals. Desitgem, per tant, que sigui el Parlament de Catalunya qui pugui posar llum i ordre i poder completar un cicle a la nostra ciutadania, a la nostra societat: el cicle del dol. La ciutadania necessita respostes, necessita poder completar aquelles qüestions que queden pendents per completar el seu dol.

Denunciem també que tant secretisme i tanta reserva per part *del Estado* no ajuda a completar aquest procés de dol a la nostra societat, a les nostres ciutats i a les nostres viles, a les famílies implicades. Aquesta ocultació genera inseguretat i incertesa, fins al punt que ens podríem considerar enganyats com a societat, fins i tot m'atreuria a dir que traïts; traïdes especialment aquelles poblacions que com Cambrils, com Alcanar, com Barcelona, com Subirats o com la meua Ripoll, en aquest cas..., vàrem patir de forma directa les conseqüències del que va passar el 17 i el 18 d'agost.

Per tant, demanem que es puguin aclarir públicament, a través d'aquesta comissió d'investigació i les seves conclusions, aquelles ombres que envolten el cas de l'imam Es Satty i la seva reconeguda complicitat amb els serveis secrets i amb els cossos de seguretat *del Estado*. La comissió que proposem hauria d'aclarir tota aquesta informació sobre l'imam Es Satty, aclarir la correlació d'errors en la cadena de comunicació i de coordinació entre les diferents forces policials, conèixer quines mesures de control i informació existien sobre aquest personatge i com es varen gestionar.

Expressem, a través d'aquesta petició, que com a societat democràtica tenim el dret de continuar-nos preguntant: ens amaguen alguna cosa més? Fins on arribava i on arriba aquest braç llarg del CNI al nostre país? Veiem que arriba molt lluny, eh?, fins a Finlàndia, però en canvi no va ser capaç d'arribar fins a Ripoll. Està garantida la seguretat de la població de Catalunya i de la població que ens visita –turistes, visitants, població flotant– en mans d'aquests serveis d'informació i d'aquests cossos de seguretat que ens amaguen informació, com hem vist?

La incertesa, la manca de transparència, crea desconfiances, i les desconfiances en els sistemes de seguretat i en els sistemes d'informació policial no són bones per la convivència. No ens sentim que ens hagin estat lleials, a la ciutadania. Amb aquest sentiment de deslleialtat demanem, doncs, aquesta creació d'aquesta comissió d'investigació. Volem esbrinar si hi ha responsabilitats al darrere, si es podien haver evitat els atemptats, amb les morts i les víctimes. Tenim el dret de preguntar-nos-ho, tenim el dret de demanar respostes a qui sí que tenia la informació; per tant, tenim aquest dret de demanar-nos si ens estan amagant alguna cosa més i d'exigir la veritat i les responsabilitats.

Per tant, aquesta és la proposta que presentem, conjuntament signada, doncs, amb el Grup d'Esquerra Republicana i el grup de la CUP, de demanar la creació d'aquesta comissió, eh?, per tal que descrigui i documenti tots aquests fets esdevinguts a Catalunya el 17 i 18 d'agost, analitzi la participació, preparació i implicació en la configuració i la perpetració d'aquests atemptats per part de l'imam Es Satty i la seva cèl·lula, les diferents línies d'investigació efectuades pels serveis d'intel·ligència i els cossos de seguretat, els danys i les conseqüències sobre les persones i els béns, les possibles responsabilitats, el context geopolític internacional i global, els mecanismes institucionals de resposta davant els atemptats i l'actuació del sistema socio-educatiu, també, davant aquests fets.

Aquesta és la proposta que presentem i que esperem, doncs, que cap grup no hi posi reticències, en honor a la veritat i a la màxima transparència en un cas que va afectar greument la nostra societat.

Moltes, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Munell. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. És el torn de la senyora Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, públic que ens acompanya i que ens segueix, molt bon dia a tothom. Es fa estrany intervenir de nou des d'aquest faristol i no poder dirigir-me als membres del Govern que injustament estan a la presó o a l'exili. Vull dirigir un petit record per tots ells i pels companys i companyes, diputats i diputades que no poden ser avui aquí.

Primer de tot, voldria tenir un record per totes les víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils, les seves famílies i els seus amics. Tot el suport i solidaritat per part del nostre grup.

El passat 17 i 18 d'agost a Catalunya vam viure uns fets molt tràgics i dolorosos que no oblidarem, després de produir-se els atemptats de Barcelona i Cambrils, on van perdre la vida setze persones, i més de cent vint ferits van resultar de diversa consideració.

Els atemptats van ser reivindicats per Estat Islàmic i liderats, segons les investigacions, per Abdelbaki es Satty, l'imam de Ripoll. El passat 17 de novembre, el CNI va admetre contactes amb l'imam de Ripoll, i que aquest era confident seu.

El cas dels joves terroristes que van atemptar el 17 d'agost difereix molt del prototip que s'ha donat en els altres atemptats d'aquestes característiques en diferents ciutats d'Europa. Aquí els deu joves estaven plenament integrats a Ripoll, havien nascut aquí, parlaven la nostra llengua, s'estaven formant o treballant i amb certes perspectives de futur, no havien viscut mai en la marginació social. Tots ells formaven part de les segones generacions d'immigrants. No vivien en cap gueto. Compartien aficions i temps lliure amb els seus companys d'escola de Ripoll.

Es fa difícil d'entendre com han canviat de manera tan radical el rumb de les seves vides i sense que ningú se n'hagi adonat, fet que provoca que la integració i els processos de radicalització són compatibles, amb la qual cosa caldrà donar suport a tots els col·lectius que treballen per la integració, per la convivència i per la diversitat, des de la comunitat educativa, els educadors socials, els psicòlegs... Necessiten les eines pedagògiques, els protocols de detecció per prevenir els futurs casos i de reconduir, tornar a integrar de nou a totes les persones que hagin pogut formar part durant un temps d'alguna cèl·lula.

En el cas de Ripoll, ha de preocupar-nos la presència d'agents de radicalització, com l'imam, que poden activar, accelerar i agreujar l'actitud i el rumb dels joves fins a convertir-se en violents. També és necessari donar el màxim suport a les víctimes dels atemptats i les seves famílies, així com a les famílies dels terroristes, que també pateixen i són víctimes del que va succeir.

Són molts els interrogants que estan oberts, i cal arribar fins al final, per saber què va fallar. Per què un individu relacionat amb els serveis secrets espanyols es converteix en líder d'una cèl·lula terrorista que va causar les morts a Barcelona i Cambrils? Quin paper va tenir Es Satty amb el CNI? Per què han pogut fer això els joves de Ripoll? És lamentable que sembli que el CNI estigués més preocupat en buscar urnes i paperetes que en seguir persones terroristes.

Des del Grup Republicà, juntament amb Junts per Catalunya i CUP - Crida Constituent, vam decidir presentar aquesta proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació per aclarir el que va passar, perquè la ciutadania necessita i es mereix respostes. La comissió d'investigació té com a objecte l'abast, l'anàlisi i la investigació dels fets ocorreguts el 17 i 18 d'agost, així com les seves causes, antecedents, implicacions, participació, perpetració i conseqüències.

És necessari que s'aclareixi la situació, perquè tenim moltes preguntes sense resposta. Cal posar llum a la cadena de comunicació i coordinació entre forces policials sobre l'imam per saber quines mesures de control existien sobre ell i com es van gestionar. Cal aclarir totes les ombres que envoltaven el cas de l'imam de Ripoll, i més per tots els impediments que hi han hagut des del Congreso de los Diputados i

des del Gobierno del Estado en donar explicacions, tal com ha explicat el company diputat Munell.

Dins dels acords de la proposta de resolució, un dels punts dels continguts bàsics de la comissió d'investigació ha de ser el d'anàlisi dels mecanismes institucionals de resposta als atemptats. Aquí caldrà analitzar les polítiques comunicatives externes dels atemptats, l'opinió pública que hi va haver durant els dies successius, i les internes, la política comunicativa exemplar i reconeguda que van dur a terme els Mossos durant el 17 d'agost i els dies posteriors.

També és important destacar la resposta que va tenir la societat catalana després d'aquests tràgics successos, que va ser d'absoluta condemna als atemptats, però també amb una actitud exemplar, cívica i sense cap retret xenòfob. Perquè som una societat de pau i de convivència, som un poble acollidor, obert, orgullós de la seva diversitat, perquè no aconseguiran atemorir-nos i que la por ens distanciï, ens divideixi o ens creixi el ressentiment o odi entre nosaltres. Som un sol poble, vinguem d'on vinguem, divers i respectuós.

En els tràgics atemptats terroristes del passat 17 d'agost a Barcelona i Cambrils, va quedar demostrada la gran tasca que van dur a terme els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana, la Policia Local de Cambrils, a més a més dels serveis d'emergències, serveis sanitaris, forenses, i tot el suport de la ciutadania, que va mostrar la solidaritat pel que va succeir. Des d'aquí, l'agraïment a tots ells.

Aquesta gran tasca dels Mossos ha estat reconeguda a nivell internacional, però determinats mitjans de comunicació i alguns partits polítics han volgut desprestigiar-los fent córrer documents falsos i informació falsa. Cal reconèixer i restituir la bona feina dels Mossos, i el mèrit del qui era el seu cap en el moment dels atemptats, el major Trapero, avui apartat de les seves funcions al capdavant del cos, i que ara acabem de saber que l'Audiència Nacional processarà el major Trapero per sedició i organització criminal. Des del nostre grup, tota la força i el suport al major Trapero. *(Aplaudiments.)*

I també destacar la feina, la tasca del conseller Forn, avui també tancat a la presó d'Estremera. Se'ls ha castigat per la bona feina que van fer i com van gestionar la situació, és a dir, per la correcta actuació que van dur a terme. És necessari que la nostra policia disposi de totes les eines per fer front i garantir la seguretat de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Per això cal que disposin de tots els efectius que fan falta, els recursos que els han negat, i puguin accedir a la mateixa informació que qualsevol altre cos policial d'Europa que sigui responsable de la seguretat pública. Perquè la seguretat dels catalans i catalanes es mereix i necessita les mateixes eines que té qualsevol altre cos policial. És incompreensible que s'hagi tardat vuit anys –sis amb el Govern del PP– per celebrar la Junta de Seguretat..., fet que ha evitat que els Mossos poguessin participar a la taula d'amenaça terrorista o al CITCO. També s'ha negat l'entrada total dels Mossos d'Esquadra a l'Europol. I això que ens trobàvem en nivell 4 sobre 5 d'alerta terrorista. Malgrat les mancances del cos i la falta d'informació que tenien, la gestió de la policia catalana va ser eficaç i eficient, com una autèntica policia d'estat.

També voldria destacar que el Govern de la Generalitat, el passat 19 de setembre, va aprovar el Pla de ciutadania i migracions 2017-2020, un pla que es basa en la interacció en una societat diversa i cohesionada, l'acollida, la inclusió social de tothom i la lluita contra les ideologies d'odi, un pla treballat molt abans dels atemptats, i que després del 17 d'agost també va voler donar resposta..., amb un programa específic per a l'erradicació de l'extremisme violent, que no només s'ha de treballar des de l'òptica policial, sinó que s'ha de fer des d'una línia més transversal, amb l'objectiu de prevenir, detectar i intervenir contra els processos de radicalització que condueixen a l'extremisme violent i a les ideologies de l'odi, i que, degut al 155, amb el cessament del Govern, no s'han pogut aplicar aquestes mesures que el pla contemplava contra l'extremisme violent.

Tenim molta feina a fer endavant. La creació d'aquesta comissió d'investigació ha de servir perquè es puguin aclarir molts dubtes existents sobre la qüestió i es puguin treballar les mesures i posar les eines necessàries per al futur. Hem de refermar-nos en la defensa de la llibertat i de la igualtat com a valors bàsics i comuns d'un model de convivència entre totes les persones que tenim orígens, llengües, cultures o religions diferents. Vivim junts i volem viure junts. Som un poble divers i som un sol poble amb aquests valors comuns, no ens els canviaran, no ens dividiran.

Per tot l'exposat, des del Grup Republicà creiem que és necessària la creació d'aquesta comissió d'investigació i per això demanem el suport a aquesta proposta a la resta de grups.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Fornells. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, de la senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Gràcies. Bon dia a tots i a totes. Com ja s'ha dit, la violència que vam viure aquella segona quinzena d'agost va ser dolorosa, va ser trista i va generar un impacte brutal sobre les nostres vides, sobre la nostra quotidianitat, sobre tot allò que coneixem, sobre les nostres creences. Aquells dies vam sortir a dir que no tenim por, que no estem disposades a sotmetre'ns a la doctrina del terror, de la por, que el xoc no ens farà claudicar i que davant del feixisme i el racisme diem: ni un pas enrere.

El pitjor que ens podria passar com a societat és pensar que aquests esdeveniments, com hem dit, tristos, dolorosos i violents, els atemptats del 17 d'agost..., el pitjor que ens podria passar és pensar que són quelcom inexplicable, quelcom, un fenomen que ve, com aquell qui diu, caigut del cel. Els atemptats són una barbaritat injustificable, però responen a uns contextos, a unes causes molt concretes que no podem ni volem obviar si volem que no es tornin a repetir ni a Barcelona, ni a Cambrils, ni a Afrin ni enlloc. Faig un parèntesi, perquè és un dia per recordar el poble kurd, que esdevé un bastió de dignitat, una barricada d'honestedat resistent davant de la desraó genocida.

I en aquest context, i com que només tenim cinc minutets, ens agradaria, des de la CUP - Crida Constituent, destacar dos dels objectius que entenem com a principals i primordials en la investigació que durà a terme aquesta comissió que proposem que engegui màquines.

D'una banda, l'anàlisi del context geopolític internacional, perquè, com deien, aquests fets violents no venen per qüestions inexplicables. Cal que posem l'èmfasi en les causes, o en algunes de les causes del que passa, no acceptar els atemptats com una calamitat, sinó com un fenomen fruit de l'imperialisme i que permet també explicar com la islamofòbia i el gihadisme són dos fenòmens que es retroalimenten. I cal que parlem també d'un govern espanyol que va ser el protagonista del quartet de les Açores i de l'atac il·legal contra l'Iraq el 2003; atac que es va justificar amb una mentida, com les armes de destrucció massiva, que va ser seguit d'una ocupació que va anorrear l'Estat iraquí i va generar l'embrió de Daesh; un atac, el del Govern Aznar i Rajoy, per espoliar els recursos naturals del país a costa de més guerra i dolor a l'Iraq i a la regió. Aquest mateix Govern és el que, juntament amb el monarca espanyol, fa negocis d'armes arreu del planeta. Aquesta geopolítica fa de camp de cultiu de fets com el de Barcelona i Cambrils, i cal que siguin investigats.

Una segona qüestió que considerem important i imprescindible i que cal que ens preguntem és sobre quins són els mecanismes de resposta a situacions com les que es van viure aquest estiu; mecanismes de resposta, d'una banda, els de l'organització popular, el de la resposta solidària dels veïns i veïnes d'Alcanar, de Tortosa, de la Barcelona antifeixista, de la gent de Ripoll, per deixar claríssim, malgrat el dolor

i l'estupefacció, que totes som Ripoll, que totes som un sol poble. I en aquell moment feien el cor fort davant una situació per la qual cap comunitat, cap col·lectiu està preparat: haver de mirar als ulls la barbàrie, el fanatisme, quan penetra de forma sigil·losa a la teva llar, a la teva família, a la teva escola, al teu equip de futbol, al teu poble. Aquesta resposta popular i solidària va ser una resposta contundent, una resposta antiracista, una resposta antifeixista, perquè la por particular mai pot esdevenir odi. Aquesta comissió ha de poder donar resposta a la multitud de preguntes que han quedat sense respondre, com ja s'ha exposat en les anteriors intervencions: respostes per a la gent de Ripoll, respostes per a la gent de tots els pobles del món.

I també cal que analitzem quins van ser els mecanismes de resposta institucionals, també cal que investiguem i debatem concretament sobre les execucions extrajudicials. Les morts presentades quasi com inevitables i fruit de les circumstàncies, sense cap garantia jurídica, cal posar-les en dubte. I cal que en aquesta comissió, hi insisteixo, en parlem.

Finalment, en aquest marc, cal que eliminem del nostre llenguatge la falsa retòrica sobre els nostres valors –els valors europeus, els valors occidentals–, perquè és perversa. La llibertat, la justícia i la igualtat són valors de la humanitat sencera i, per descomptat, també dels musulmans i les musulmanes. Combatre la islamofòbia en totes les seves manifestacions és imprescindible. Amb una comissió al Parlament és evident que no en farem prou, però també és evident que és una responsabilitat també d'aquesta institució fer aquesta investigació posant l'accent en les qüestions que hem esmentat. L'augment de la islamofòbia és directament proporcional a l'expansió del gihadisme, però a la vegada alimenta l'argument bàrbar de l'ISIS. Els joves musulmans europeus són les primeres víctimes d'aquesta realitat. El procés de radicalització...

El president

Senyora Sánchez...

Natàlia Sánchez Dipp

...de terroristes –acabo– de Ripoll no pot entendre's sense aquesta confluència. Per tant, cal que ens preguntem, que ens revisem i ens ho qüestionem absolutament tot.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyora Sánchez. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, primer de tot vull tenir un record emocionat i retre homenatge a les víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils dels dies 17 i 18 d'agost de 2017, i manifestar la nostra solidaritat i el nostre suport a les famílies i els amics. Estem parlant de disset morts, cinquanta-dos ferits, que potser mai s'haurien d'haver produït. Aquests atemptats no han estat els únics ni els primers perpetrats pels terroristes gihadistes a Espanya, però han estat els primers que s'han consumat des dels atemptats, els tristos atemptats de l'11 de març de 2004 a la Comunitat de Madrid. El meu record, doncs, per a totes les víctimes del terrorisme, sigui quina sigui la dèria terrorista que les hagi produït. Totes elles són un preu molt alt per a una societat com l'espanyola, que fa molts anys que està patint la xacra del terrorisme.

Siguin també les meves paraules de reconeixement a la tasca que cada dia desenvolupen els membres de les forces i cossos de seguretat, que vetllen per la nostra seguretat, garanteixen la nostra llibertat i lluiten sense defallir contra el terrorisme i el crim organitzat.

Els grups que conformen la majoria separatista en aquest Parlament –majoria en escons, que no en vots i suport social– han aconseguit una fita històrica: s'han posat d'acord, s'han posat d'acord en aquest inicis vacil·lants de la dotzena legislatura, encara que no sigui per fer servir la seva majoria parlamentària per investir un o una president que pugui fer efectiu el mandat de formar govern i governar per a tots els catalans; sembla que per a això encara és d'hora. Però sí, s'han posat d'acord per impulsar la creació d'aquesta comissió d'investigació sobre els atemptats del 17 i 18 d'agost de 2017 a Barcelona i Cambrils.

El Grup Parlamentari de Ciutadans al Congrés dels Diputats va voler impulsar la creació d'una comissió d'investigació relativa als atemptats de Barcelona i Cambrils, de cara a valorar quines millores podien fer-se en la lluita antiterrorista, amb la finalitat última de millorar la seguretat de tots els espanyols –lògicament, catalans inclosos. Hi havia ja un precedent: la comissió d'investigació que es va constituir al Congrés dels Diputats arran dels atemptats de l'11-M.

La proposta va ser debatuda al Ple del Congrés dels Diputats el dia 13 de febrer i va ser rebutjada, en aquest cas pels diputats del PDECAT, integrats en el Grup Mixt i, en aquest Parlament, en Junts per Catalunya, i els d'Esquerra Republicana de Catalunya. La CUP no hi és, al Congrés, però de ben segur que hauria votat que no.

Mirin, nosaltres ens vam quedar sols amb la nostra proposta de creació d'una comissió d'investigació sobre els atemptats presentada allà on toca, al Congrés dels Diputats, perquè el terrorisme –hem de recordar-ho–, la lluita contra el terrorisme és una qüestió d'estat. Però vostès no van voler que s'obris la comissió; com, per cert, tampoc ho van voler ni socialistes ni populars. Avui sembla que els socialistes, en aquest cas, potser donaran suport a la creació d'aquesta comissió amb el seu vot favorable. Ho podien haver fet fa uns quants mesos al Congrés dels Diputats, i ja estaria funcionant. (*Aplaudiments.*)

Després dels atemptats, els primers dies i les primeres setmanes es van viure a Catalunya molts moments de confusió informativa, sovint vestida d'aparent transparència. El que era responsable polític d'Interior, el senyor Joaquim Forn, es va posar en contacte amb mi, en la meua condició, aleshores, de president de la Comissió d'Interior d'aquest Parlament, per tal de convocar una sessió urgent d'aquesta comissió, la d'Interior, en què es volia informar en seu parlamentària de l'acció policial amb relació a aquests atemptats. Però –els que estaven en aquella legislatura ho saben prou– el Govern del senyor Puigdemont es va tancar en banda i no va voler comparèixer en seu parlamentària; es va limitar a les rodes de premsa, a millor glòria del Govern i de la prefectura.

Ciutadans vol transparència, tota la transparència possible en qüestions tan delicades i sovint reservades o secretes com són les que envolten la lluita antiterrorista. Per tant, no ens hi oposarem, a la creació d'aquesta comissió. Ens hauria agradat que s'hagués fet al Congrés dels Diputats, que s'hagués fet amb una finalitat última: millorar la coordinació i l'eficàcia de la lluita antiterrorista, per tal de millorar la seguretat de tots els espanyols. No va poder ser.

Però, tot i que no ens hi oposarem, els he de dir que des de Ciutadans veiem amb preocupació la creació d'aquesta comissió. Ens preocupa el possible mal ús d'aquesta eina parlamentària. Ens preocupa que, com ja ha passat en altres comissions, la seva finalitat instrumental sigui donar ressò a unes conclusions prefixades; conclusions que, per cert, alguns membres destacats dels partits proposants ja fa dies que manifesten en públic, i fins i tot algunes s'han deixat anar en la presentació d'aquesta sol·licitud de creació.

Em diran que no, que no va d'això. Però, mirin, tenim dos precedents de fa pocs mesos, de l'anterior legislatura. D'una banda, la que vostès, Convergència i Esquerra, van anomenar «Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya», en què tota la comissió estava pensada per donar forma a les seves conclusions prèvies a la suposada conspiració contra la Generalitat. En aquest cas, finalment, Ciutadans no va

voler ser còmplice d'una comissió que –ara des de la distància ho podem dir amb total seguretat– era una part primordial de la veritable operació Catalunya: el cop a la democràcia que vostès han volgut donar a finals d'estiu i aquesta passada tardor. Una operació fallida però de què encara estem pagant les conseqüències, amb una fractura social i emocional que costarà molt de temps reconduir, amb un alentiment del creixement econòmic i la fugida de més de tres mil empreses, amb una pèrdua d'oportunitats, amb l'aparcament del veritable debat polític, el que afecta els serveis essencials que han de rebre tots els catalans: salut, educació, ajuts a la dependència, ocupació, accés a un habitatge digne, seguretat i totes les qüestions que de veritat interessen a tots i ens afecten a tots.

Però també tenim el precedent de la comissió Vidal, una comissió que va ser aprovada pel Ple d'aquest Parlament però que vostès, els membres de Convergència i Esquerra, aplegats en un mateix grup parlamentari la darrera legislatura, van boicotejar buidant-la de contingut i rebutjant el pla de treball presentat pels grups propo-sants, entre els quals Ciutadans, sense presentar una proposta alternativa que donés pas a la voluntat expressada al Ple d'aquest Parlament. I ho van fer seguint una línia argumental que demostra, al meu parer, l'ús merament instrumental que fan d'aquestes comissions. El senyor Bernat Solé va dir literalment, a l'argumentar per què van boicotejar la comissió Vidal: «El que està clar és que aquesta comissió té un objectiu molt clar, està pensada per a un objectiu molt clar: fer la feina bruta a la fiscalia.» És a dir, la voluntat del grup conformat per la Convergència de Puigdemont i l'Esquerra de Junqueras era evitar complir amb una de les obligacions de qualsevol demòcrata, i més si és un representant dels ciutadans, com és el cas: col·laborar en tot amb la justícia, no fer obstrucció a la seva possible acció. Obstrucció que, pel que s'està veient aquests dies, de poc els ha servit: l'exjutge Vidal haurà de fer front ben aviat a un procés que sembla estar molt avançat i que tot apunta que es poden derivar greus conseqüències penals de les seves accions. Però això és una altra qüestió.

Avui no ens hi oposarem, però tinguin per ben segur que no permetrem que facin servir aquesta comissió com un instrument per revifar el seu procés separatista. Deixin d'una vegada d'emprenyar la gata, deixin d'embolicar la troca. L'embolica-que-fa-fort ja no serveix als interessos dels catalans, els catalans ja han deixat clar que no és això el que volen. Nosaltres tampoc ho volem, i tinguin molt clar que tampoc ho permetrem.

Per cert, vull anunciar-los que amb altres grups d'aquesta cambra impulsarem també la creació d'una altra comissió d'investigació, aquesta sí, plenament competencial en aquest Parlament, sobre l'espionatge polític que ha fet el Govern cessat mitjançant alguns agents del Cos de Mossos d'Esquadra.

I, senyora Fornells, dir-li que efectivament, en la seva majoria, la societat catalana va ser exemplar després dels atemptats. Jo vaig participar en les dues manifestacions, en la de Cambrils i en la de Barcelona, i li he de dir que hi havia una diferència essencial entre ambdues manifestacions: la de Cambrils va ser plenament exemplar, va ser una manifestació clara de rebuig a la violència terrorista; la de Barcelona, malauradament, va viure un episodi que crec que no s'hauria de repetir i que ha estat la vergonya internacional, d'un mal ús de la voluntat popular per part de determinades formacions polítiques.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor... (Aplaudiments.) Gràcies, senyor Alonso. És el torn ara, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que, com han fet alguns dels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, i pressuposo

que ho faran també els que parlaran després de servidor, tingui un parell de consideracions o tres, en concret, tres consideracions prèvies a fer-los a vostès, la tercera de les quals és de caràcter com molt personal.

La primera és sumar-me a aquest record afectuós a totes les víctimes i aquest escalf cap a les seves famílies, les persones que van ser víctimes d'aquesta barbàrie terrorista els dies 17 i 18 d'agost a les ciutats de Barcelona i de Cambrils. Per tant, una abraçada i tot l'escalf per part d'aquesta cambra, sense excepció, n'estic plenament convençut.

En segon lloc, abans d'entrar pròpiament en matèria, una segona reflexió: un reconeixement explícit i el nostre suport, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, al Cos de Mossos d'Esquadra i als cossos i forces de seguretat de l'Estat, que són la punta de llança del combat contra una xacra que ens ataca, com s'ha vist en aquest cas molt particularment, que ha vingut dissortadament per quedar-se i que ens està fent molt mal. I, per tant, el nostre suport, el nostre escalf en aquesta lluita antiterrorista, en aquest combat contra l'expressió gihadista que tan mal ha fet al nostre entorn i, particularment, doncs, a casa nostra, a Catalunya.

També, el reconeixement, en aquest capítol, a totes aquelles persones, doncs, que, des de diferents organismes, particularment el SEM i tot el que va representar, van atendre el conjunt de víctimes d'aquesta barbàrie, doncs, amb la professionalitat, amb el rigor i, sobretot, amb la humanitat com ho van fer.

I, en tercer lloc, vull fer també una consideració. Aquesta la faig des d'una perspectiva estrictament personal. Jo he estat conseller del Departament d'Interior i soc capaç de posar-me a la pell del Joaquim Forn i del major Traperó en el moment de gestionar el que probablement ha set el pitjor moment que ha viscut el Cos de Mossos d'Esquadra d'ençà de la recuperació del nostre autogovern. I ho varen fer, doncs, amb honestedat, i ho van fer amb una entrega personal exhaustiva; ells, com a responsables màxims, i el conjunt, en aquest cas, el Cos de Mossos d'Esquadra. I això..., vull fer aquest reconeixement davant d'aquesta cambra.

Jo discrepo de moltes coses, doncs, amb en Joaquim Forn, però res m'impedeix de fer aquest agraïment, i també he de dir que lamento profundament la situació en la que es troba, de presó preventiva, a conseqüència d'una decisió judicial que jo respecto –respecto–, i ho dic així de clar, sense compartir.

Dit això, i entrant en matèria pròpiament, en el posicionament del nostre grup respecte a la proposta de comissió d'investigació que se'ns fa, d'una primera lectura la nostra conclusió és un «no», un «no» rotund. És un «no», perquè no compartim molts dels fils argumentals que condueixen a fer aquesta proposta de comissió, i, per tant, d'entrada, la rebutjaríem.

Ara bé, per quines raons? –Per quines raons? Fonamentalment, per dues raons, i algunes han estat esgrimides i voldria donar resposta al que han dit alguns grups. En primer lloc, doncs, perquè una comissió d'investigació en els termes com s'ha plantejat... –i després faré una proposta, crec que prou constructiva–, en els termes que s'ha plantejat difícilment pot contribuir a avançar en allò que suposadament pretén.

Deia, l'alcalde de Ripoll i diputat d'aquesta cambra, doncs, que cal ajudar en el dol de les famílies. Una comissió feta de qualsevol manera, com una mena, perdoin l'expressió, de «plató televisiu», no contribuirà a resoldre el dol de les famílies, de tots els que pateixen, de tota la gent que ha viscut amb angoixa. Nosaltres creiem que aquesta no és la millor manera, en definitiva, de fer-ho. Certament, hi poden haver hagut, hi han hagut –certament– disfuncions, poden haver-hi hagut desajustos, però no creiem que la millor manera de resoldre-ho sigui esventar-ho als quatre vents. Per aquesta raó i per una altra raó: estem davant d'una de les amenaces –que, a més a més, ha vingut, hi insisteixo, per quedar-se– més greus que tenim com a societats a la nostra seguretat, i, per tant, a la nostra llibertat. I ens sembla que, si som adults, i crec honestament que ho som, no podem anar exhibint segons quines febleses, segons quins desacords –que probablement hi puguin ser–, i fent judicis sobre

aspectes, doncs, que acabarem donant raons a l'adversari que compartim, que és el terror. I creiem, per això, doncs, que no és oportú en els termes que s'ha plantejat, fer aquesta comissió d'aquesta manera. No podem assumir-ho des de la nostra perspectiva.

Tercera consideració que em sembla important i que voldríem compartir amb la cambra, i és que la complexitat del fenomen gihadista es pot afrontar des de moltes perspectives, i s'ha d'afrontar des de moltes perspectives. I segurament que hi han alguns àmbits –i ho dic amb aquesta claredat, i soc membre d'aquesta cambra– més eficients, més eficaços, més idonis i amb més expertesa per resoldre alguns dels interrogants que s'han plantejat en aquesta cambra. I els en recordaré alguns, perquè són ens, organismes, institucions, acords que existeixen. Existeix un pacte antigihadista. Vull fer veure també a la cambra que és curiós que els tres grups que proposen aquesta comissió no són signants del Pacte antigihadista. Nosaltres, el nostre grup parlamentari, les dues expressions del grup parlamentari, tant el Partit Socialista com Junts per Avançar sí que som signants i formem part d'aquest acord, com altres grups, evidentment, d'aquesta cambra.

Aquest és un àmbit. Hi han d'altres àmbits, el de l'Audiència Nacional, que està fent la seva feina, que és l'ens competent en matèria judicial, d'investigar des de la perspectiva, en aquest cas judicial, tot allò que té a veure amb el terrorisme. Hi han altres àmbits, com la Junta de Seguretat de Catalunya –s'ha esmentat aquí–, i és un fracàs de tots, en el qual jo en tinc una part de responsabilitat, de que durant massa anys no s'hagi pogut reunir. És un altre àmbit. Hi han ens establerts i preestablerts, legislats, regulats, de col·laboració, de cooperació entre cossos policials.

Per tant, què voldria transmetre'ls des de la nostra perspectiva? Que una comissió d'investigació parlamentària no pot suplir de cap manera tots aquests ens. No pot suplir les responsabilitats judicials que es debatran en seu judicial, responsabilitats que ho són al si dels mateixos cossos o entre aquests cossos o en d'altres àmbits. I, per tant, aquesta és una consideració que nosaltres, d'alguna manera, creiem que s'ha de respectar; aquest espai, doncs, que hi ha de ser, per l'àmbit judicial, creiem que s'han de respectar aquests espais que hi han de ser, d'anàlisi interna dels mateixos cossos, i conec prou bé el Cos de Mossos d'Esquadra per saber que segur que s'està fent i que s'ha fet una anàlisi crítica per tal de corregir totes aquelles coses que, evidentment, siguin millorables. Creiem que s'ha de continuar respectant i ha de continuar sent i que és un marc idoni per transmetre aquella informació de qualitat que mereixen, mereixem els responsables polítics, que tenim la responsabilitat de controlar, en definitiva, els governs i l'acció d'aquests, com és el Pacte antigihadista. Aquest és un marc idoni i perfectament vàlid. I, per tant, nosaltres de cap manera podríem assumir, de cap manera podríem acceptar que aquesta comissió fos o pretengués substituir aquestes coses. Com no podríem acceptar de cap manera –de cap manera podem acceptar-ho–, doncs, que es vagi en aquesta comissió com es desprèn del to d'algunes de les intervencions amb les conclusions ja escrites. Nosaltres no hi anirem amb aquest to. Aquesta comissió s'aprovarà perquè hi han els vots suficients per fer-ho, els proposants sols tenen la majoria suficient per fer-ho.

Quina és aleshores la nostra proposta? La nostra proposta va molt en la línia del que el 6 de setembre de l'any 2017, al primer Ple que es va esdevenir després justament d'aquests cruels atemptats gihadistes a les ciutats de Barcelona i de Cambrils, el Miquel Iceta, en qualitat de president del Grup Parlamentari Socialista, deia al president de la Generalitat –ho llegeixo literalment–: «Suggeria la creació d'una comissió d'experts que pogués treballar amb plena independència i discreció per avaluar el conjunt de mecanismes que tenim a disposició del Govern de Catalunya i les administracions catalanes per prevenir i combatre el terrorisme. No suposaria en cap cas –continuava dient Miquel Iceta– sostreure el Govern del control parlamentari –no és això–, seria un senyal clar a la ciutadania, que hi ha temes que volem situar per sobre del debat polític, que hi ha temes que volem treballar junts, malgrat que el

clima polític –i recordo quin era el context, que es deia “6 de setembre” de l’any passat– a vegades no pugui acompanyar.»

La resposta del president va ser, en aquest sentit, explícita: «Li agraeixo la seva proposta –deia el president Puigdemont–, crec que va en el bon camí, crec que això és el que toca fer.» Malauradament, va quedar només en l’àmbit de les paraules i no vàrem poder continuar per aquest camí. Però aquest és l’esperit que ens mou a nosaltres davant d’aquesta proposta.

I, per tant, cas que hem mantingut conversa amb tots els grups parlamentaris i ens sembla que això és factible i creiem que això serà possible, doncs declarar tota una part, tota aquella part que és sensible d’aquesta comissió, doncs, declarar-la reservada. I no ho confonguem: la reserva no és l’opacitat gratuïta, és el respecte per les persones, és el respecte per les víctimes i és la intel·ligència col·lectiva. I, si ho volem, en direm «sentit d’estat», que necessitem també col·lectivament per...

Per tant, aquest és el sentit del nostre vot, i som capaços de modificar-lo, de modificar aquest criteri i donar suport a la creació d’aquesta comissió, perquè creiem, doncs, en aquell acord que hem fet amb els diferents grups parlamentaris, en aquest preacord que tenim que, en el moment que es posi en marxa, declararem reservades una bona part d’aquestes intervencions, totes aquelles que tenen a veure amb la sensible matèria policial. I crec que, si ho fem així, podrem avançar, sense els prejudicis, perquè no ens portaran enlloc, i amb l’esperit noble de control, certament, del Govern, de respecte pels diferents poders de l’estat de dret, de respecte per les víctimes d’aquesta misèria i xacra del terrorisme gihadista i fent un bon servei, en definitiva, al conjunt del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Espadaler. (*Aplaudiments.*) És el torn ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem; torn del senyor Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Seria bo que aquesta cambra parlamentària que avui enceta aquest debat estigués a l’alçada de la resposta que el poble de Catalunya va donar als atemptats de Barcelona i Cambrils del mes d’agost de l’any passat.

El poble de Catalunya va donar una resposta sense por, una resposta inclusiva, una resposta d’acompanyament de les víctimes, i davant del món va deixar clar que som un país i un poble democràtic i que davant de la barbàrie no contestem amb més barbàrie, sinó que contestem amb més democràcia. I, per tant, seria bo que estigués a l’alçada d’això.

Els atemptats de Barcelona i Cambrils, evidentment, han tingut uns greus efectes materials i psicològics en el nostre país i més enllà. Precedeixen altres situacions a Londres, a Berlín, a París, però també en ciutats que no recordem els seus noms, on moren encara a dia d’avui milers i milers d’homes i de dones musulmans. I, evidentment, hem de fer tot això immersos en un tractament del dolor de les víctimes i dels seus familiars, a qui mai podem oblidar, als que hem de respectar i als que hem d’honorar. I jo també ho faig amb la meua intervenció. I també ho hem de fer en una anàlisi del context sociopolític global, la geopolítica que imposa escenaris de terror arreu del món, i avui sabem que les tropes a Iraq, a Afganistan, a Síria o a Líbia, les acabem pagant amb sang. I mai hem d’oblidar aquests fets, quan a vegades prenem algunes d’aquestes decisions.

També ens hem d’allunyar del debat religiós, perquè el que estem fent aquí no és un debat de religió. Hem d’apropar-nos a les circumstàncies concretes que han propiciat la radicalització d’aquestes persones, i hem de respondre, sobretot, com diu el professor Joan Anton-Mellón, respondre a la barbàrie amb no menys, sinó amb més democràcia, perquè la democràcia és l’única seguretat possible. I recordar, també, que el Síndic de Greuges, el passat mes de novembre, va presentar un interessantís-

sim informe sobre les prevencions a la radicalització i al terrorisme, que els recomano a tots els diputats i diputades que el llegeixin, perquè val realment la pena.

Dit això, nosaltres votarem a favor d'aquesta comissió, però hi votarem a favor amb preocupacions, que les hem d'assenyalar aquí i ja públicament, i esperem que siguin l'únic lloc i l'únic moment en què les hàgim de recordar. Serem vigilants en que no se'n faci, d'aquesta comissió, un ús partidista; seria un greu error polític. Serem vigilants amb la demagògia en temes de seguretat; la demagògia no és bona per re, però en temes de seguretat és una bomba explosiva. I, per tant, evidentment, és una irresponsabilitat vincular Finlàndia amb Ripoll, perquè no tenen res a veure. I, evidentment, volem una comissió que no es vinculi amb el procés, perquè aquí estem parlant d'una altra cosa, i també criticaríem que una comissió semblant es vinculi també amb l'antiindependentisme; seria una altra irresponsabilitat assimilable en aquest tema. I, per tant, volem prevenir d'aquestes coses.

Evidentment, hem de ser coneixedors que aquest tema que estem discutint està sota un procés judicial que ha decretat secret de sumari. I ens trobarem que càrrecs policials no podran contestar a les preguntes que els fem a la comissió, perquè no poden, sota el secret de sumari, revelar determinades informacions. Demanem ja aquí, i ho seguirem repetint a la comissió, que hi hagi aspectes que no es tractin a la comissió, sinó que es tractin en una altra comissió parlamentària, que és la de secrets. Perquè els secrets, l'important no és que siguin secrets, sinó que es tractin aspectes que són importantíssims en seguretat, en entorns de seguretat. I no convertim, com molt bé deia el company Espadaler, aquesta comissió en un plató televisiu, perquè estaríem fent un flac favor a la seguretat i un flac favor al Parlament.

I, per acabar, demanem rigor. Algunes coses que hem sentit tenen poc rigor; ja les anirem parlant. No convertim les polítiques de seguretat en un espectacle mediàtic; ho repeteixo, no ens portarà més seguretat i no ens portarà un prestigi d'aquesta cambra parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Nuet. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. És el torn del senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Sí; gràcies. Bon dia a tothom. Jo començaré la meua, també..., la meua intervenció, com no pot ser d'una altra manera, amb record a familiars i a les víctimes d'aquells atemptats que van sacsejar Barcelona, Catalunya, el passat mes d'agost.

Jo els he de confessar, els he de ser sincer..., quan vaig veure la moció, la proposta que vostès, la majoria independentista, varen presentar, no l'acabava d'entendre. No hi veia el motiu, no veia la raó per la que, vuit mesos després dels atemptats, es presentava aquesta proposta de la creació de la comissió d'investigació. És evident que vaig pecar de bona fe, i vaig pecar de bona fe perquè, després d'escoltar la intervenció de la majoria independentista –no de la resta de grups, més enllà de les nostres diferències, però sí de la majoria independentista–, està clar que l'única voluntat, el que estan vostès buscant amb la creació d'aquesta comissió d'investigació és seguir instal·lats en el conflicte i, en aquest cas, voler enredar amb aquesta comissió i crear un conflicte o bé institucional o bé entre els cossos de seguretat.

Com els deia, aquesta proposta des del Partit Popular ens sembla extemporània, vuit mesos després, perquè, entre altres qüestions, al llarg d'aquests mesos no han aparegut nous elements que ens hagin de portar a que des del Parlament de Catalunya es creï una comissió política per investigar aquells terribles fets. Els vull recordar que els atemptats ja s'estan investigant, i s'estan investigant on correspon, que és per la via judicial, per part dels cossos de seguretat del nostre país. I, com els dic, doncs, no veiem cap altra argumentació que no sigui la voluntat clara d'obrir un nou front, la voluntat clara de seguir instal·lats en el conflicte, en aquest cas, eh?, en un

aspecte tan delicat com és el de la seguretat i com són els fets que van passar el passat mes d'agost.

Jo els demanaria que aquests esforços, aquesta dedicació que vostès hi posen, amb propostes com la que avui ens estan portant a debat, els dediquessin, la seva atenció, el seu esforç intel·lectual, els dediquessin als problemes que de debò preocupen i ocupen els ciutadans de Catalunya i que són competència d'aquesta cambra. A mi m'agradaria que la majoria independentista presentés una proposta de crear una comissió d'investigació del perquè, com és possible que a Catalunya en aquests moments hi hagin 710.000 persones que estan en llista d'espera per ser atesos a la sanitat pública. A mi m'agradaria que els partits independentistes presentessin una proposta de crear una comissió per resoldre d'una vegada per totes que milers i milers de nens i de nenes de Catalunya no segueixin estudiant en barracons, com passa en aquests moments, i que puguin tindre unes aules en condicions per poder fer els seus estudis. Això sí que són problemes reals, que afecten el dia a dia i que són competència dels diputats i les diputades que avui estem aquí.

Però aquesta comissió que vostès ens estan proposant, el que, com els dic, està intentant, el que buscarà amb tota seguretat..., i no m'agrada ser ni «pitonís» ni tinc dots endevinatoris, eh?, però tinc l'absolut convenciment que el que vostès buscaran és buscar aquell conflicte, que és el menys necessita Catalunya en aquests moments.

Mirin, buscant la politització del que va passar el mes d'agost a Barcelona i a altres llocs de Catalunya, s'estan equivocant. S'estan equivocant perquè aquí no es tracta de que si la policia, la Guàrdia Civil, el CNI o els Mossos... Jo els vull recordar que, si els atemptats varen ser el dia 17, el dia 16 hi va haver una explosió, a mode d'exemple, a Alcanar, al famós xalet, amb cent bombones de butà, i els Mossos d'Esquadra van dir que allò era una explosió accidental, que era una qüestió d'acumulació de gasos; i no per aquest motiu nosaltres assenyalarem un cos de seguretat que intenta fer bé la seva feina. I, per tant, algunes de les intervencions, com els deia, que vostès avui han produït aquí, creiem que són totalment contradictòries.

Mirin, els faríem, els faria un últim prec; i els hi faig amb tota la sinceritat, no com a polític, sinó com a persona, com a persona que ha viscut molt de prop, per circumstàncies, per les meves anteriors responsabilitats com a alcalde de Badalona –ja vaig finalitzant, senyor president–, a l'haver d'estar amb familiars que han patit les conseqüències d'un atemptat. El millor que podríem fer per aquestes famílies que tots hem tingut en memòria és deixar en pau aquestes setze persones que van ser assassinades. No insisteixin a recordar el dolor als familiars que han patit i han vist com algun dels seus familiars va morir, va ser assassinat en aquest atemptat. Deixin de buscar el conflicte on en aquests moments només hi ha tristesa i dolor, que és en el cor dels seus familiars.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor García Albiol.

Acabades les intervencions, passem ara a la votació de la proposta de resolució.

Cridem a votació. Si hi ha alguna petició de votació separada... (*Pausa.*) No? (*Pausa llarga.*)

Bé, doncs, passem a la votació.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i dotze minuts.